உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஒன்பதாவது,

# நா நாசீவவாதக் கட்டளை

## காப்பு.

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையு ணாடு.

சுத்தப் பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வ சாக்ஷியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடு போல அபின்னமாக ஒரு சத்தியுண்டு; அந்தச் சத்தி அவ்வதீதப்பிரமத்தில் அடங்கி யிருக்கும் போது அதற்குச் சுத்தப் பிரமம் என்று பெயர். இந்தச் சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப் பிரமத்தை வியாபிக்கும் போது அப்பிரமம் பரை வியாபகத்துக்குள் இருந்த படியினால் அதற்குப் பரப்பிரமம் என்று பெயராயிற்று.

இலக்ஷண சூன்யமாயிருக்கின்ற இந்தச் சத்திக்குப் பிரமத் தினுடைய சந்நிதானத்தில், புருட சமுகத்திலே ஸ்திரிக்கு இன்பஞ் சனித்தாற் போல அவிகிர்த சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் உண்டாயின. இவற்றில் சுத்த சத்துவத்திற்கு ஆனந்த ரூபசத்தி என்று பெயர். சுத்த ரஜஸிற்குச் சித்ரூபசத்தி என்று பெயர். சுத்த தமஸிற்குச் சத்ரூபசத்தி என்று பெயர். இவற்றில் காரணமான ஆனந்த ரூபசத்தியுடனே பரப்பிரமங்கூடிச் சர்வாநந்த மென்னுஞ் சுழுத்தி யவஸ்தையை யடைகின்ற போது பரப்பிரம மென்கிற பெயர் போய்ப் பரமாநந்தர் என்கிற பெயர் வந்தது. இந்தப் பரமாநந்தர் சித்ரூப சத்தியுடனே கூடிச் சர்வப் பிரகாசமென்னுஞ் சொப்பனாவஸ்தையையடைகின்ற போது பரமாநந்தரென்னும் பெயர்போய்த் தேசோமயர் என்னும் பெயர் வந்தது. இந்தத் தேசோமயர் சத்ரூபசத்தியுடனே கூடிச் சர்வவியாபக மென்னுஞ் சாக்கிராவஸ்தையையடைகின்ற போது தேசோமயரென்னும் பெயர் போய்ப் பரிபூரணர் என்றும் வந்தது.

இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்தப் பிரமத்தினிடத்திலே ◆சுத்தியில் ரஜிதம் போல மூலப்பிரகிருதி என்னும் ஒரு சத்தி உண்டு. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விகிர்தகுணமாகிய முக்குணத்தோடு கூடியிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதியின் சத்துவகுணத்தை மாயையென்றும், சர்வக்ஞ வுபாதியென்றும், ஈசுரகாரண சரீரமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த மாயையினிடத்திலே நிர்மல சலப்பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமம் சுலட்சணமாகப் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்த பிரிதிவிம்ப சைதன்னியத்தைச் சர்வக்ஞனாகிய ஈசுரனென்று சொல்லப்படும்.

இந்தச் சத்துவகுண மாயையினிடத்திலே சத்துவத்தில் சத்துவம், சத்துவத்தில் ரஜஸு, சத்துவத்தில் தமஸு என மூன்று குணங்கள் உண்டு. இவைகளில் சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதான மாகும் போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை இரக்ஷிக்கை யினால் விஷ்ணு என்றும், சத்துவத்தில் ரஜஸு பிரதானமாகும் போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுர்ன் சகத்தைச் சிருட்டிக்கையினால் பிரமா என்றும், சத்துவத்தில் தமஸு பிரதானமாகும் பொது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை உபசம்காரம் பண்ணுகையினால் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படுவன். இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோகுணம் அநேக ரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைகள் என்றும், சீவகாரண சரீரங்கள் என்றும், ஒன்றற் கொன்று தாரதம்மியமாகச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தை களிடத்திலும் மலினசலப் பிரதிவிம்பம்போலப் பிரம சைதன்னியம் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிவிம்ப சைதன்னியங்களை கிஞ்சிக்ஞ ரென்றும், சீவ சிதாபாசரென்றும், பிராக்ஞ ரென்றுஞ் சொல்லப் படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலேயும் ரஜஸில் சத்துவம், ரஜஸில் ரஜசு, ரஜஸில் தமசு என மூன்று குணங்களுண்டு. இரஜஸில் சத்துவம் பிரதானமாகும் போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவக் ஞான நிஷ்டனாவன். இரஜஸில் ரஜசு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் காமக்குரோதபரனாய்க் கர்மநிஷ்டனாவன். இரஜஸில் தமசு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல், நித்திரை, மயக்கம் ஆகிய இவைகளை யடைவன். இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

◆ புருடனிடத்துச் சாமார்த்திய ரூபசத்திபோலப் பிரமத்தின் கண் அனாதி சித்த மாயிருக்கிற மூலப்பிரகிருதி யென்னுஞ் சத்திக்குச் சுத்தி ரஜிதத்தை உபமான மாகச் சொன்னது அநிர்வசனியத் தன்மையென்னும் பொருள் தோன்ற என்க.

இனி மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குணத்திற்கு ஆவரணம் விஷேபம் என இரண்டு சத்திகளுண்டு. இவ்விரண்டில் ஆவரண சத்தியானது தத்துவஞானியையும், ஈசுரனையுந் தவிர மற்றைச் சீவர்களுக்கெல்லாம் சரீரத்திரயம், சிதாபாசன், சாக்ஷி சைதன்னியம் என்னுமிவைகளின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரிய வொட்டாமல் மறைக்கும். இதனால் மறைக்கப்பட்ட சீவர் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக நானென்றபிமானிப்பர். இந்த அபிமானத்தை அகங்காரக்கிரந்தி என்றும், சம்சாரபந்தம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். சற்குரு கடாக்ஷத்தினாலே இந்த ஆவரணம் நீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவங்களின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந் தெரிகின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

இனி விக்ஷேப சத்தியினின்றும் சத்ததன் மாத்திரையான ஆகாசந்தோன்றிற்று. ஆகாசத்தினின்றும் பரிசதன்மாத்திரையான வாயு தோன்றிற்று. வாயுவினின்றும் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினி தோன்றிற்று. அக்கினியின்றும் ரஸதன் மாத்திரையான அப்பு தோன்றிற்று. அப்புவினின்றும் கந்ததன் மாத்திரையான பிருத்வி தோன்றிற்று. இந்தச் சூக்ஷும பஞ்சபூதத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிற விக்ஷேப சத்தியினிடத்திலே தமஸில் சத்துவம், தமஸில் ரஜஸு, தமஸில் தமசு என்னுமிவை அற்பங் கருவாக விருந்தபடியால் அதன் காரியமாகிய இந்தத் தன்மாத்திரைகளான பஞ்ச பூதங்களும் முக்குணங்களுடனே பிறந்தன. இந்தப் பஞ்சபூதங்கட்குத் தன்மாத்திரைகள் என்றும், அபஞ்சீகிருதபூதங்கள் என்றும், சூக்ஷும பூதங்கள் என்றும், முக்குணபூதங்கள் என்றும் சாஸ்திரங்களில் நாமஞ் சொல்லப்படும்.

இந்தச் சூக்ஷும பூதங்களினின்று சூக்ஷும சரீரங்களும், ஸ்தூல பூதங்களுந் தோன்றும். அஃதெங்ஙனமெனின்-

ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டி வைத்தது அந்தக் கரணம். இந்த அந்தக்கரணத்தின் ஆகாசத்தின் அம்சம் கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக் கரணமும் ஆகாசத்தைப் போலச் சகலமான கேள்விக்கும் இடங்கொடுத்துத் தரிசிக்கின்றது. இப்படித் தரிக்கின்ற ◆ விருத்திக்கு ◆ உள்ளம் என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் வாயுவினம்சங்கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலைகின்றது. இப்படி அலைகின்ற விருத்திக்கு

◆ விருத்தி - பரிணாமம்.

◆ உள்ளம் தேஜஸு என்றும் பாடமுள்ளது.

மனம் என்று பெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அக்கினியினம்சங் கூடின தற்கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் அக்கினியைப் போல ஈதின்னதென்று விளக்குவிக்கின்றது. இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்குப் புத்தி என்று பெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அப்பு வினம்சங் கூடினதற் கடையாளம், இந்த அந்தக் கரணமும் அப்புவைப் போல விடயங்களிற் பற்றி இழுக்கின்றது. இப்படி இழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித்தம் என்று பெயர். இந்த அந்க்கரணத்தில் பிருதுவி யினம்சங் கூடினதற்கடையாளம் இந்த அந்தக்கரணமும் பிருதுவியைப் போலக் கடினமாக நின்று நானென்றபிமானிக்கின்றது. இந்த அபிமானவிருத்திக்கு அகங்காரம் என்று பெயர்.

இன்னும் ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம் சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரையெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமென்று சொல்லப்படும். இவைகளில் சுரோத்திரம் ஆகாசத்தினம் சமானபடியால் ஆகாசத்தின் குணமான சத்தமாத்திரத்தை அறியும்; துவக்கு வாயுவின் அம்சமான படியால் வாயுவின் குணமான பரிசதன்மாத்திரத்தை அறியும்; சக்ஷு அக்கினியினம் சமானபடியால் அக்கினியின் குணமான ரூபமாத்திரத்தை அறியும்; சிங்நுவை அப்புவினம் சமானபடியால் அப்புவின் குணமான ரசத்தை மாத்திரம் அறியும். ஆக்கிராணம் பிருதுவினம்சமானபடியால் பிருதுவியின் குணமான கந்த மாத்திரத்தை அறியும். இப்படி ஐந்தும் ஒன்றோடொன்று கூடாத படியால் ஒன்று மற்றொன்றின் குணத்தைக் கிரகிக்கவறியாது அந்தக்கரணத்தில் ஐந்து மாத்திரையும் ஒன்றாய்க் கூடினது கொண்டு ஐந்திந்திரியங்களினாலும் ஐந்து விடயங்களையும் அறியும். இந்தச் சத்துவகுணத்திலுண்டான அந்தக்கரணம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப்பத்தும் சத்துவாம்சமான படியால் ஞானசாதனமாயின.

இன்னும் ஐந்து பூதங்களினுடைய இரஜசாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாய்க் கூட்டிவைத்தது வியானாதி பஞ்சவாயுக்கள். இவைகளில் வியானவாயு ஆகாசத்தினம் சமான படியால் ஆகாசத்தைப்போலச் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். பிராணவாயு வாயுவினம் சமானபடியால் வாயுவைப்போல இருதயத்தி லிருந்து நாசியாதி பரியந்தம் அலையும். அபானவாயு அக்கினி யினம்ச மானபடியால் அக்கினியைப் போலச் சடாராக்கினியாக உஷ்ணித்துக் கொண்டு குதத்தைப் பற்றி நின்று உண்ட அன்னபானாதி களைச் சீரணிப்பிக்கும். சமானவாயு அப்புவினம் சமானபடியால் சரீர நடுவான நாபித்தானத்தினின்று உண்ட அன்னரஸங்களை அப்புவைப் போல இழுக்கும். உதானவாயு பிருதிவியினம் சமானபடியால்

கண்டத்தைப் பற்றிப் பிருதிவியைப் போலக் கடினமாக நின்று உண்ட அன்னபனாதிகளைக் கடையும். இந்தப் பஞ்ச் வாயுக்களையு மல்லாமல் வாந்தி பண்ணுவிக்கின்றவன். நாகனென்றும், இமைத்து விழிப்பிக்கின்றவன் கூர்மனென்றும், குறுகுறுத்துத் தும்மச் செய்கின்றவன் கிரிகரனென்றும், கொட்டாவி கொள்ளச் செய் கின்றவன் தேவதத்தனென்றும், வீங்கச் செய்கின்றவன் தனஞ் செயனென்றும் வேறே ஐந்து வாயுக்களுண்டென்று சிலர் சொல்லு வார்கள். இவ்வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியால் வேறல்ல. இன்னம் ஆகாச முதலிய பஞ்சபூதங்களினுடைய இரஜசாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது வாக்காதி கர்மேந்திரியமென்று சொல்லப்படும்.

இவைகளில் ஆகாசத்தினிடமாக வாக்கு வசனிக்கும். வாயுவினிட மாகப் பாணி இடுதல், ஏற்றம் செய்யும். அக்கினியினிடமாகப் பாதம் நடக்கும். அப்புவினிடமாகப் பாயுரு மலசலாதிகளை வெளியிலே தள்ளும். பிருதுவியினிடமாக உபஸ்தம் சுகத்தைப் பண்ணும். இந்த ஐந்துந் தனித்தனியே இருந்துகொண்டு மறுதொழில் செய்யமாட்டாது. வியானாதி வாயுக்கள் ஐந்து மாத்திரையும் ஒன்றாய்கூடினது கொண்டு கர்மேந்திரியம் ஐந்தின் வழியினாலும் ஐந்து தொழில்களையுஞ் செய்து முடிக்கும். இந்த வாயுக்களைந்தும், கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆகப்பத்தும் இரஜசாம்சமான படியினால் கிரியாசாதனமாயின. அந்தக்கரணம் - ரு (5) ஞானேந்திரியம் -ரு(5), வாயுக்கள் -ரு(5), கர்மேந்திரியம் - ரு(5) ஆக இருபது தத்துவங்களும் சூக்ஷுமசரீரமென்று சொல்லப்படும். இந்த சூக்ஷும சரீரத்தை மாயாப்பிரதி விம்பனாக விருக்கின்ற ஈசுரன் அவித்தையா பிரதிவிம்பராகிய சீவர்கள் அநேகரா கையால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு சரீரமாகச் சிருஷ்டித்தளித்தான். அப்போது பஞ்சபூதத்தினுடைய சாத்வீகாம்சமும் இரஜசாம்சமும் செலவழிந்தன. தாமதகுணமாத்திரஞ் சேடித்தது. சூட்சுமசரீரம் வாங்காத சீவர்களுக்கெல்லாம் இன்னுமொரு சிருட்டிக்கு ஆகட்டுமென்று நிறுத்தினார். இப்படிச் சூட்சும சரீர கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனித் தூலபூத வுற்பத்தி சொல்லுகின்றோம், அஃதெங்ஙன மெனின் - தமோம்சமாயிருக்கின்ற ஐந்து பூதங்களையும் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டாகப் பகுத்து முதற்பாதி ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றை நந்நான்காகப் பகுத்து இரண்டாம்பாதி ஐந்தில் தன்னம்சத்துடனே கூட்டாமல் மற்றை நான்கு பூதங்களுடன் அரைக்கால் அரைக்கால் மாத்திரையாகக் கொடுக்கின்றது ◆பஞ்சீகரணமென்று சொல்லப்படும்.

◆ பஞ்சீகரணம் - ஒவ்வொரு பூதத்தில் ஐந்து ஐந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப் பண்ணுவது

இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூல பூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிசரூப ரஸகந்தங்களாகிய நான்கு குணங்களும் வியாப்பியமான படியால் அதிருசியமாய்ப்போக நிச குணமாகிய சத்தந்திருசியமாம். வாயுவிலே ரூப ரஸ கந்தமாகிய மூன்று குணங்களும் வியாப்பியமான படியினால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரண குணமாகிய சத்தமும், நிச குணமாகிய பரிசமுந் திருசியமாம். அக்கினியிலே ரஸகந்தமாகிய இரண்டு குணங்களும் வியாப்பியமான படியினால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரண குணங்களாகிய சத்த பரிசமும் நிசகுணமாகிய ரூபமுந் திருசியமாம். அப்புவிலே கந்தகுணம் வியாப்பியமான படியினால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரண குணங்களாகிய சத்த பரிசரூபமும், நிசகுணமாகிய ரசமுந் திருசியமாம். பிருதுவியிலே காரண குணங்களாகிய சத்த பரிச ரூப ரசமும், நிச குணமாகிய கந்தமுந் திருசியமாம்.

முன் சூட்சும பூதங்களினின்றும் சூட்சும சரீரங்கள் தோன்றினாற் போலப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின ஸ்தூல பூதங்களினின்றும், ஆறு தத்துவமாய், நால்வகைப் பிறப்பாய், மூவகைச் சாதியாயிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரங்கள் தோன்றின.

இவற்றுள் ஆறு தத்துவங்களாவன - சர்மம், உதிரம், மாமிசம் சனாயு, அத்தி, மச்சை இவைகளாம்.

நால்வகைத் தோற்றங்களாவன - சராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பீஜம் இவைகளாம்.

மூவகைச் சாதிகளாவன - இகலோக பரலோகபுத்தி இரு வகையுங் கொடுக்கின்ற மாநுட சரீரம் உத்தமசாதி. பரலோக புத்தியை மறைத்து இகலோக புத்தியை மாத்திரங் கொடுக்கின்ற பசு பக்ஷி முதலானவை, மத்திமசாதி. இரண்டுலோகப் புத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரம், கொடி, செடி முதலியவை அதமசாதி. இப்படிப் பிருதிவி தத்துவமாயிருக்கின்ற பூலோகத்திற்கண்டாற் போல அப்பு, அக்கினி, வாய்வு, ஆகாசம் எண்ணப்பட்ட தத்துவங் களாய் நிரை நிரையே யிருக்கின்ற பிதிர்லோகம், தேவலோகம், யட்ச, கந்தர்வ, சித்தர் லோகங்களிலும் நட்சத்திரமாகத் தோற்றுகின்ற சந்திரன் முதலான பிதிர்க்கள், சூரியன் முதலானத் தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தர் என்னப்பட்டவர்கள் உத்தமசாதி, காமதேனு, அயிராவதம், அன்னம், கருடன் முதலானவை மத்திமசாதி, கற்பக விருட்சம், பாரிசாதம் முதலானவை அதமசாதி. இந்தத் தூலசரீரமே அன்னமயகோசம். சூட்சம சரீரம் மூன்று கோசாங்களாயிருக்கும்.

அஃதெங்ஙனமெனின்- பிராணவாயுவும், கர்மேந்திரியங்களுங் கூடிப் பிராணமயகோசம். மனதும் , ஞானேந்திரியங்களுங் கூடி மனோமயகோசம், புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களுங் கூடி விஞ்ஞான மயகோசம். காரண சரீரமே ஆனந்த மயகோசம். இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

ஆறு தத்துவங்களாயிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரத்திலே இருபது தத்துவங்களாயிருக்கின்ற சூட்சும சரீரமிருக்கின்றது.

அஃதெப்படியெனின் - கர்மேந்திரியங்களுள் வாக்கும், ஞானேந்திரியங்களுள் சிங்நுவையும், வாயிலிருக்கும் உதானவாயுவும், மனதும் கண்டத்திலே யிருக்கும். பிராண வாயுவும் புத்தியும் இருதயத்திலே யிருக்கும். சமானவாயுவும் சித்தமும் நாபியிலிருக்கும். அபானவாயுவும் பாயுருவும் குதத்திலிருக்கும். வியான வாயுவும், ஞானேந்திரியங்களுள் துவக்கும், அகங்காரமும் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். உச்சியிலே உள்ளமும், கருவிழி நுனியிலே சக்ஷுந்திரியமும், காதிற்குள்ளே சுரோத்ரேந்திரியமும், மூக்கு நுனியிலே கிராணேந்திரியமும், கழுத்திற்கு மேலே தனித்தனியே யிருக்கும். கழுத்திற்குக் கீழே கை, கால், குய்யங்களில் பாணி, பாதம், உபஸ்தம் மூன்றுந் தனித்தனியே யிருக்கும். இப்படித் தூலசரீர தத்துவங்கள் ஆறு. அதிற் குடிபுகுந்த சூட்சும சரீரதத்துவங்கள் இருபது ஆகத் தத்துவங்கள் இருபத்தாறும் பஞ்சபூதங்களின் காரியமான படியினாலே ஒருமைப் பாடாகக் காரிய சரீரமென்று சொல்லப்படும்.

அவித்தையிற் பிரதிவிம்பித்த காரண சரீரமும் சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்த இருபத்தாறு தத்துவங்களுடனே கலந்து நின்ற போது விசுவனென்றும், வியவகாரிக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். சொப்பனத்திலே தூலசரீரத்தை விட்டு அந்தக்கரணத்துடனே கூடி நின்ற போது தைஜசனென்றும், பிராதிபாசிக சீவனென்றும், சொப்பன கற்பித னென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். சுழுத்தியிலே காரியசரீர தத்துவங்கள் இருபத்தாறையுங் கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தி யிருக்கும்போது பிராக்ஞ னென்றும், பார மார்த்திக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். பிரம சைதன்னியமும் சாக்கிரத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது சீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும் போது அந்தராத்மாவென்றும், சுழுத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது பரமாத்மாவென்றும், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கும் போது ஞானாத்மாவென்றும், கூடஸ்தனென்றுஞ் சொல்லப்படும். இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனி ஈசுரனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்படும். கற்பிதப் பிரபஞ்ச வடிவமாகத் தோன்றுகின்ற தூல பஞ்சபூதங்களும், அந்தப் பூதங்களிலே தோன்றின மூன்று சாதியாயிருக்கின்ற தூலசரீர சமஷ்டியுங் கூடி ஈசுரதூல சரீரம் என்றும் விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதினுடனே கூடிச் சாக்கிராவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் வைசுவானரன் என்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் பிரமாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சூட்சும பூதங்கள் ஐந்தும், அந்தப் பூதங்களிலே தோன்றின சூட்சும சரீர சமஷ்டியுங் கூடி ஈசுரசூட்சும சரீரம் என்றும், இரண்ய கர்ப்பன் என்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சொப்பனா வஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் சூத்திராத்மாவென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் விஷ்ணு வென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இந்தத் தூல சூட்சுமம் இரண்டின் வாசனையுடனே கூடியிருக்கின்ற மாயை ஈசுரகாரண சரீரம் என்றும், அவ்வியாகிருத மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சுழுத்தி யவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் அந்தரியாமியென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சீவன், தன் மூன்றவஸ்தைகளிலும் தன் மூன்று சரீரங்களாயிருக்கின்ற இருபத்தேழு தத்துவங்களுடனும் நானென்று கலந்து நிற்கின்றது போல ஈசுரனுந் தன் மூன்றவஸ்தைகளிலுந் தன் மூன்று சரீரங்களாயிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களுடனும் கலந்து நிற்பன்.

ஆகையினாலே சீவ சிதாபாசன் தன் சரீரமாத்திரமே கலந்து நிற்பன். ஈசுரன், தன் சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடும் சகல பிரபஞ்சங்களோடுங் கலந்து நிற்பன். இந்த இருவகைக்கும் சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரமசைதன்னியமும்,சகல சரீரங்களிலும் சகல பிரபஞ்சங்களிலும் நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத் திக்கையும் ஆக்கிரமித்து எல்லை யற்றிருக்கும்.

சீவனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்திற்கு அன்னமயமான சட்கோசதத்துவங்கள்- சு (6), சூட்சும சரீர தத்துவங்கள் - உ0 (20), சீவன், ஈசுவரன், அவித்தை , வித்தை, பிரமம் -ரு (5), ஆகத் தத்துவங்கள் ௩௧ (31).

சூட்சும சரீர வியவகாரத்திற்குச் சூட்சும சரீரத் தத்துவங்கள் உ0(20), சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம் - ரு (5), ஆகத் தத்துவங்கள் -உரு(25).

காரண சரீர வியவகாரத்திற்கு சீவன், ஈஸ்வரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம் - ரு (5), சீவ வியவகாரத்திற்குச் சீவன், ஈசுரன், பிரமம், ௩ (3), சாக்ஷி வியவகாரத்திற்குச் சாக்ஷி - க(1) ஈசுவரனுக்குத் தூல சரீர வியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி அன்னமய கோச தத்துவங்கள் சூ(6) சமஷ்டி சூட்சும சரீர தத்துவங்கள் உ0(20) சமஷ்டி சீவன், அவித்தை - உ(2), ஈசுரன், வித்தை, பிரமம் - ௩(3), தூல பூதங்கள் - ரு (5) ஆக தத்துவங்கள் ௩சூ (36).

சூட்சும சரீர வியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி சூட்சும சரீர தத்துவங்கள் உ0-(20) சமஷ்டி,சீவன் அவித்தை -உ(2) சூட்சும பூதங்கள் -ரு (5), வித்தை, ஈசுவரன் பிரமம் (3), ஆகத் தத்துவங்கள் - ௩0(30)

காரண சரீர வியவகாரத்திற்கு வித்தை, ஈசுரன், பிரமம் -௩ (3), ஈசுர வியவகாரத்திற்கு ஈசுரன், பிரமம் -உ(2), பிரம வியவகாரத்திற்கு பிரமம்- க(1), இந்திரிய வியவகாரத்திற்கு இந்திரியம் - க(1), சட்கோசதத்துவங்கள் -சூ (6), அந்தக்கரணம் -ரு (5), வாயு -ரு(5), சீவன், ஈசுரன்அவித்தை, வித்தை, பிரமம் - ரு(5), ஆகத் தத்துவங்கள்- உஉ (22).

மனோராச்சிய வியவகாரத்திற்கு அந்தக் கரணம் -ரு (5), சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம் -ரு (5), ஆகத் தத்துவங்கள் -க0 (10), இப்படித் தத்துவங்களினுடைய தோற்றமும், நிலையுஞ் சொல்லப் பட்டன.

இனித் தத்துவங்கள் ஒடுங்குகின்ற வழி சொல்லுகின்றோம்.

சகல சீவரிடத்திலுமிருக்கின்ற தூல சரீரங்களனைத்தும், தமக்கு ஆதாரமான தூலபூதங்களிலே மடிந்து, பூதமாத்திரமாக ஒடுங்கும். இந்தத் தூலபூதங்களும், பஞ்சீகரணம் விட்டுத் தன்மாத்திரைகளான தமோகுண பூதங்களாக மிஞ்சும். அப்போது கேவலம் இரண்ய கர்ப்பாவஸ்தையென்று சொல்லப்படும். சூட்சுமசரீர தத்துவங்களிருபதுங் கட்டுவிட்டுப் பூதங்களினுடைய சத்துவகுணமும் இரஜோ குணமுமாக ஒடுங்கும். அஃதெங்ஙனமெனின்-

சகல பிராணிகளிடத்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், கிராணேந் திரியமும், உதானவாயுவும், உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதிவியில் ஒடுங்கும். சித்தமும், சிங்நுவையும், சமானனும், பாயுருவும் அப்புவில் ஒடுங்கும். புத்தியும், சட்சுவும், அபானனும், பாதமும், அக்கினியில் ஒடுங்கும். மனதும், தொக்கும், பிராணனும், பாணியும் வாயுவில் ஒடுங்கும். உள்ளமும், சுரோத்திரமும், வியானனும், வாக்கும் ஆகாசத்திலே ஒடுங்கும். அப்போது பழையபடியே

முக்குண பூதங்களாகும். இந்த சூட்சும பூதங்களும்; பிருதிவி அப்புவில் கரைந்து ஒடுங்கும். அப்புவும் அக்கினியில் சுவறி ஒடுங்கும். அக்கினியும் விளக்கைப்போல வாயுவிலனைந்து ஒடுங்கும். வாயுவும் ஆகாசத்திலே ஒய்ந்து ஒடுங்கும். ஆகாசமும் விக்ஷேபசத்தியில் ஒடுங்கும். ஆவரண சத்தியும், விக்ஷேப சத்தியும் மூலப் பிரகிருதியின் தமோகுணமாத்திராய் ஆலமரம் ஆலம் வித்தில் ஒடுங்கினாற்போல இன்னும் ஒரு சிருஷ்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும், அவித்தையிலும் ஒடுங்கும். இந்த மாயையும் அவித்தையும் அதிநுண்மையான மூலப்பிரகிருதியென்று சொல்லப்பட்ட விந்து தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். அந்த விந்துவும், பாம்பென்கின்ற பெயர்போய் பழுதையாகக் கண்டாற் போலத் தனக்கு அதிஷ்டான சைதன்னியமான பிரமசைதன்னிய மாத்திரமாக ஒடுங்கும். இப்படிப் பொய் யெல்லாம் மெய்பொருள் ஒன்றாகக் கண்டு; அதுவே சுபாவசித்தமாய் நிசமாயிருக்கின்ற தன் வடிவெனக் கண்டு தெளிந்து கவலை கெட்டிருக்கின்றவனே சீவன் முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொல்லப்பட்டது.

இப்படித் தோற்றி ஒடுங்கின தத்துவங்கள்௩௬ (36)- அவையாவன-

பூதங்கள் -ரு (5). ஸ்தூல சரீர தத்துவங்கள் -சு (6). சூட்சும சரீரதத்துவங்கள் - ௨0 (20), காரண சரீரமான மாயை அவித்தை -உ (2). இவற்றில் பிரதிவிம்பித்த சீவன், ஈசுரன் -உ (2). இவைகட்கெல்லாம், அதிஷ்டான சைதன்னியமா யிருக்கின்ற ◆பிரமம் -க (1), ஆக - ௩௬ (36).

இவைகளில் பூதங்கள் -ரு (5), மாயை -க (1), மாயாப் பிரதி பிம்பரான ஈசுரன் - க(1), பிரமம்- க(1), ஆக இந்த எட்டும் சகல பிராணிகளுக்குஞ் ◆சமுதாயமாக அநுபவிக்கப்படும். மற்றை இருபத்தெட்டும், அவனவனுக்குப் ◆பிருதக்காக அனுபவிக்கப்படும். அஃதெங்ஙனமெனில், பிருதிவி தத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லோருக்கும் ஆகாரமில்லை. மழை மறுக்கில் எல்லோருக்கும் சலமில்லை. தேயுவில்லாதிருந்தால் பாகமில்லை, வாடை தென்றல் இல்லாவிட்டால் வாயுவியக்கமில்லை. ஆகாசம் இறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாசமில்லை. மாயையும், மாயாப் பிரதி விம்பரும் இறக்கில், சகல சமயங்களுகுக்குந் தெய்வமில்லை. பிரமமில்லையேல் ஒருவருக்கும் அறிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்குஞ்

◆ பிரமத்திற்குத் தோற்றமொடுக்கங் கூறினது நாமகற்பனையைப் பற்றி யென்க.

◆ சமுதாயம் - பொது.

◆ பிருதக்கு - வேறு, சமுதாயம் - பொது.

சமுதாயமாம். பிருதக்கு எங்ஙனமெனில், ஒருவனுக்கு ஸ்தூல சரீரம் இறக்கில், எல்லோருக்கும் ஸ்தூல சரீரம் இறவாதபடியினாலும், சூட்சும சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு அங்க ◆ வைகல்யம் வந்தால், எல்லோருக்கும் வாராதபடியினாலும், முத்தராயிருந்த சுகர் வாமதேவர் முதலான பேருக்கு அவித்தையும், சீவனும், இறந்துபோயிருக்க மற்றைப் பேருக்கெல்லாம் அவித்தையும், சீவனும் இறவாதபடியினாலும் இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களும் அவனவனுக்குப் பிருதக் கென்பதிலே சந்தேகமேயில்லை.

இந்தத் தத்துவங்கள் ௩௬ (36)ல் எப்போதும் தானாகவே காணப்படுகிற தத்துவம் -க(1), எப்போதும் தனக்கன்னியமாகக் காணப் படுகிற தத்துவங்கள் -எ(7), தானாகவும் தனக் கன்னியமாகவும் அநுபவிக்கப்படுகிற தத்துவங்கள்- ௨அ (28). அஃதெங்ஙனமெனில்.

அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரமசைத்தன்னியம் எல்லாவவஸ்தைகளிலுந் தானாக விளங்குகையினாலும், மற்றத் தத்துவங்கள் போலத் தனக்கன்னியமாக விளங்காதபடியினாலும் அந்தப் பிரமசைதன்னியம் ஒன்றுமே தானாகக் காணப்படுகிறது. பஞ்சபூதங்கள் - ரு(5), மாயை, மாயாப்பிரதிவிம்பர் -உ (2), ஆக ஏழும் தந்தந் தொழிலான வெட்டு, குத்து, உழவு பஞ்சகிருத்தியம் தசாவதார முதலானவை ஒருகாலும் தன்னுடைய தொழிலாகக் காணப்படாதபடியினாலே தனக்கன்னியங்களே யல்லாமல் தானாக மாட்டா. மற்றை ௨அ (28) - தத்துவங்களுக்குள்ளே நான் பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்தரன், நான் பிரமசாரி, நான் கிருகஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சன்னியாசி, நான் ஆண்மகன், நான் பெண்மகள், நான் கரியன், நான் சிவப்பன், நான் கட்டையன், நான் நெட்டையன், நான் பருத்தேன், நான் இளைத்தேன் என்று தானாக வழங்குகிறது ஸ்தூல சரீரம் ஆறு தத்துவங்களும், மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்பு பட்டு என் மாடு, என் கன்று, என்றாற்போல, என் சரீரம் பருத்தது, என் சரீரம் இளைத்தது, என் மயிர் நரைத்தது, என் சரீரம் பிறந்து இத்தனை நாளாயிற்றென்று, தான் வேறு, தூலசரீரம் வேறாக வழங்குகிறபடியினாலும், நான் கண்டேன், நான்கேட்டேன், நான் தொட்டேன், நான்போகித்தேன், நான் கொடுத்தேன், நான் வாங்கினேன், நான் நடந்தேன், நான் புசித்தேன், நான் சிந்தித்தேன், நான் நிச்சயித்தேன், நான் இந்தப் பஞ்சத்திற்கு சீவித்தேன் என்று தானாக வழங்குகிற சூட்சும சரீர தத்துவங்கள் இருபதும், மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு

◆ வைகல்யம் -குறைவு

என் வீடு, என் உடமை என்றாற் போல என் கண், என் காது, என் மூக்கு , என் நாக்கு, என் கை , என் கால், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம் , என் பிராணன் என்று தான் வேறு அவைகள் வேறாக வழங்குகிறபடியினாலும், நான் அறிவேன், நான் அறியேன், என்று தானாக வழங்குகிற அஞ்ஞானமும், சிதாபாசனும் மற்றொரு வேளையிலே தனக்கு புறம்புபட்டு என் அஞ்ஞானம், என் சீவன் என்று வழங்கக்கண்டபடியினாலும் இந்த உஅ (28)- தத்துவங்களும், தானகவும், தனக்கு அன்னியமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம்.

இப்படிச் சொன்ன குருவைப் பார்த்துச் சீடன் கேட்கும்படி இந்த உஅ (28)- தத்துவங்களுந்தானானால் சாக்ஷியைப் போல ஒரு தன்மையாகத் தோற்ற வேண்டுமே யல்லாமல், பஞ்சபூதங்களைப் போலத் தனக் கன்னியமாகக் காணக்கணக்கில்லை. இந்த உஅ (28)- ம் தனக்கன்னியமேயானால் எப்போதும் புறம்புபட்டே இருக்கவேண்டு மன்றித் தானாக வழங்கக் கணக்கில்லை. தானுமாய் தனக்கன்னியமு மாய் இருக்குமென்கிறது இருட்டாதித்தன் என்றாற்போலும். வெள்ளாழதீக்ஷிதன் என்றாற்போலும் விருத்தமா மென்னுஞ் சங்கைக்கு பரமார்த்தமாகத் தான் என்கிறது ஒருவகையும் அத்தியாசத்தினாலே தான் என்கின்றது ஒரு வகையும் ஆக இருவகையும் உண்டு. சாக்ஷிசைதன்னியத்தைத் தான் என்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசாரமல்ல. தனக்கன்னியமாயிருக்கின்ற இந்த உஅ (28)-யும் தான் என்கின்றது கட்டையைக் கள்ளனென்றாற்போலும், பழுதைப் பாம்பென்றாற் போலும், புத்திரதாராதிகளைத் தான் என்றாற்போலும் மயக்கமேயல்லாமல், உண்மையல்ல. ஆகையினால் அஞ்ஞான காலந்தொடங்கித் தானல்லவென்று காணப்பட்டதத்துவங்கள் - எ (7), இப்போது இப்படிப்பட்ட விவேகம் பண்ணின பிற்பாடு தானல்ல வென்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள்-உஅ (28). ஆக இந்த ௩ரு (35) - தத்துவங்களையும், அதற்குச் சொன்ன குணங்குறிகளுடனே கூடக் காண்கின்ற அறிவானது கடத்தைப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப் புறம்பாகவேயிருந்து கடத்தைப் பார்க்கின்றது போல அவைகட் கன்னியமாகவே யிருந்து அவைகளை அறிகின்ற தென்றும், முப்பத் தாறாந் தத்துவமாகிய அதுவே தானனென்றும் அதுவே பரமசிவ மென்றும் கலக்கமறத் தெளிந்தவனே சிவதரிசனமுடைய சீவன் முத்தனென்று சொல்லப்படுவனென் றுத்தரம்.

இப்படிப் பிரமமே தாமென்றும், மற்றை ௩ரு (35) தத்துவங்களும் தமக் கன்னியமென்றும் பிரித்தறியாத அவிவேகிகள் அகங்காரக் கிரந்தியினாலே புத்திரதாராதிகள் தபிக்கின்றதைத் தாம் தபிக்கின்றோம்

என்கிற மூடத்தனம் போல, இந்த உ௮ (28)- னுடைய தொழில் களையும் தந்தொழிலென்று, மயங்குகின்ற படியினாலே இந்த உ௮ (28) -னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினாற் கட்டுப் பட்டு அந்தக் கர்மத்தின்படியே சனன மரணாதி சம்சாரத்திலே அடி படுகிறோமென்று மயங்குவர்.

பிரமசைதன்னியமே தானென்றும், மற்றை ௩௫ (35)-ம் தானல்ல வென்றுந் தெளிந்த விவேகியானவன் அகங்காரக் கிரந்தியற்றப் படியினால் இந்த உ௮(28) - னுடைய தொழில்களையும் நான் செய்யவில்லையென்றும், இந்த உ௮ (28)-ம் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்கவில்லை யென்றும் திடப்படத் தேறி மயக்கமற்றிருக்கின்ற படியினால் இந்த உ௮ (28)-னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங் களினின்றும் விடுபட்டுக் கர்மமில்லாதபடியினால் சனன மரணாதி சம்சாரமில்லாமல் முத்தனாய்ப் பிரமமாத்திரமாகவே யிருப்பன்.

இவனைச் சீவன் முத்தன் என்றும், திடப்பிரக்ஞன் என்றும், அதிவர்ணாச்சிரமி என்றும், குணாதீதன் என்றும், பகவத் பக்தன் என்றும், பிராமணன் என்றும், வாசிட்ட முதலிய சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. சகலரும் இந்தத் தத்துவங்களை விசாரம் பண்ணி மோக்ஷமடையக்கடவர்கள்.

**நாநாசீவவாதக்கட்டளை**

**முற்றிற்று**

**சற்குருநாதன் துணை**

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பத்தாவது

# வேதாந்தத் தத்துவக்கட்டளை

## காப்பு.

*தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு*
*மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு - மெந்தனுயிர்*
*தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்*
*கோனாகு வானுங் குரு.*

## தத்துவங்கள் –கசு [96]

*இவை முதற்றத்துவம் -௩0 (30), இரண்டாந் தத்துவம் -௩0 (30), மூன்றாந் தத்துவம் -௩சு (36), எனப் பிரிக்கப்பட்டு வழங்கும்.*

## முதற்றத்துவம் –௩0 [30]

*பூதம் -ரு(5), பொறி -ரு (5), புலன் -ரு (5), கன்மேந்திரியம் -ரு (5), கன்மவிஷயம் -ரு (5), கரணம் -ச (4), அறிவு -க (1), ஆக -௩0 (30)*

## இரண்டாந் தத்துவம் –௩0 [30]

*நாடி - க0 (10), வாயு -க0 (10) , சயங்கள் - ரு (5), கோசம் -ரு (5), ஆக -௩0.(30)*

## மூன்றாந்தத்துவம்–௩சு [36]

*ஆதாரம் -சு (6), மண்டலம்-௩ (3), மலம் -௩(3), தோஷம்-௩ (3), ஏடனை ◆ ௩ (3)- , குணம் -௩ (3), இராகம் -அ (8), வினை-உ(2), அவஸ்தை -ரு (5), ஆக -௩சு (36)*

---

◆ ஈஷணா என்னும் இச்சைப் பொருட்டான வடமொழியானது விதிவழியே ஐகாரவீராய் ஈடணை என நின்று மரூஉ வழக்கால் ஏடணை என வழங்குகின்றது.

# முதற்றத்துவம்–௩0–[30]ன் வரலாறு

## பூதம் –ரு [5]

பிருதிவி -மண், அப்பு - நீர், தேயு -அக்கினி, வாயு -காற்று, ஆகாயம்-வெளி.

## பொறி –ரு [5]

சோத்திரம் - செவி, தொக்கு - உடம்பு, சட்சு - கண், சிங்நுவை -நாக்கு, ஆக்கிராணம் - மூக்கு.

## புலன் –ரு [5]

சத்தம் - கேட்கப்பட்டது(செவிக்குயிர்க் கூறு)

பரிசம்- சிதோஷ்ணாதியறிவு - (உடம்புக்குயிர்க்கூறு)

உருவம் - காணப்பட்டது (கண்ணுக்குயிர்க்கூறு)

இரசம் - அறுசுவையறிவு (நாவுக்குயிர்க்கூறு)

கந்தம் -நற்கந்ததுர்க்கந்தவறிவு. (நாசிக்குயிர்க்கூறு)

## கன்மேந்திரியம் –ரு [5]

வாக்கு - வாய், பாதம் - கால், பாணி - கை, பாயுரு -அபானம், உபத்தம் - குறி.

## கன்மவிஷயம் –ரு [5]

வசனம் - வார்த்தை (வாய்க்குயிர்க்கூறு)

கமனம் - நடை -(காலுக்குயிர்க்கூறு)

தானம் - கொடுத்தல்வாங்கல்(கைக்குயிர்க்கூறு)

விசர்க்கம் - விடுதல் (அபானத்துக்குயிர்க்கூறு)

ஆநந்தம் - மகிழ்தல் (குறிக்குயிர்க்கூறு)

## கரணம் –ச [4]

மனம் ஒன்றை நினைப்பது, புத்தி - அதனை விசாரிப்பது, அகங்காரம்-அதனைக் கொண்டு மேன்மேலு மெழும்புவது, சித்தம் அதனைச் செய்து முடிப்பது.

## அறிவு – க [1]

அறிவு - தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்.

### ஆக முதற்றத்துவம் –௩0 [30]

## இரண்டாந்தத்துவம்–௩0 [30] ன் வரலாறு.

### நாடி –க0 [10]

இடைகலை - வலது காற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக இடது நாசியைப் பற்றி நிற்பது.

பிங்கலை - இடதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக வலது நாசியைப் பற்றி நிற்பது.

சுழுமுனை - ◆மூலதாரத்தைத் தொடர்ந்து எல்லாநாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய்ச் சிரசளவு முட்டி நிற்பது.

சிங்ஙுவை - உண்ணாக்கிலே நின்று சோறு தண்ணீர் இவைகளை விழுங்கப் பண்ணுவது.

புருடன் - வலது கண்ணளவாய் நிற்பது

காந்தாரி - இடது கண்ணளவாய் நிற்பது.

அத்தி -வலது காதளவாய்நிற்பது.

அலம்புடை - இடது காதளவாய் நிற்பது.

சங்கினி - குறியினளவாய் நிற்பது

குகு - அபானத்தளவாய் நிற்பது.

### வாயு –க0 [10]

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன்.

இவற்றுள்

க(1)- வது பிராணன் லலாட மத்தியில் தோன்றிச் சித்திர நாடியில் விழுந்து, ஒவ் என்று மூலாதாரத்திற் குதித்து, அவ் என்று நாபித்தானத்தில் முட்டி, சவ் என்று இடைபிங்கலைகளிலோடி

◆ சஷும்நா என்னும் வடமொாழி சுடுமுனை எனற்பாலது விதி கடந்து மரூஉ வழக்காய்ச் சுழுமுனை என்றும், வழூஉ வழக்காய்ச் சுழிமுனை என்றும் வழங்கும்.

கபாலத்தைசுற்றி, நாசியிற் பன்னிரண்டங்குலம், புறப்பட்டு, நாலங்குலங்கழன்று எட்டங்குலம் மீண்டு, தானின்ற விடத்தில் தாக்குறுவது, இப்படி நாழிகை ஒன்றுக்கு ௩௬0 (360) -சுவாசம்,(ஒரு நாழிகைக்கு 24நிமிடம்) இரவுப்பகல் - ௬0 (60) - நாழிகைக்கும் ௨க,௬00 (21600) -சுவாசம்.

இந்த சுவாசம் ௨க, ௬00 (21,600)-க்கும் விவரம்

| | | | | நிமிடம் |
|---|---|---|---|---|
| மூலாதாரத்தில் | சுவாசம் | ௬00 | 600 | .......40 |
| சுவாதிஷ்டானத்தில் | சுவாசம் | ௬000 | 6000 | ......400 |
| மணிபூரகத்தில் | சுவாசம் | ௬000 | 6000 | ......400 |
| அனாகதத்தில் | சுவாசம் | ௬000 | 6000 | ......400 |
| விசுத்தியில் | சுவாசம் | க000 | 1000 | .......67 |
| ஆக்கினையில் | சுவாசம் | க000 | 1000 | .......67 |
| நாதாந்தத்தில் | சுவாசம் | க000 | 1000 | .......66 |
| | | | | 1440 ÷ 60 |
| | | | | 24 மணி நேரம் |

ஆக ௨க,௬00 (21,600) - சுவாசமியங்கி, இதில் எ,௨00 (7,200)- சுவாசம் பாழாகப் பாய்ந்து கச,௪00 (14,400) - சுவாசம் உள்ளே புகும் என்று அறிக.

௨(2)- வது அபானன் - குதத்தையுங் குய்யத்தையும் பற்றிநின்று மல சலாதிகளைக் கழிப்பிப்பது.

௩(3)- வது, வியானன், தோலிலே நின்று பரிசங்களைஅறிவிப்பது.

௪(4)-வது, உதானன் - உதாரக்கினியை எழுப்பி உண்ட அன்னசாரத்தை எ௨,000 (72,000) - நாடி நரம்புகளிலே கலப்பித்துச் சரீரத்தை வளர்ப்பிப்பது.

ரு(5)-வது, சமானன் -எல்லா வாயுவையும் ஏறுதல் குறைதல் செய்யவொட்டாமற் சமனாய்க் கீழ்க்கொண்டியங்குவது.

௬ (6)-வது நாகன் - விக்கலும் கக்கலும் உண்டாக்குவது.

எ (7)-வது கூர்மன் -கண்ணிலே நின்று இமைப்பிப்பது.

அ (8)-வது. கிரிகரன் - புருவமத்தியத்தைப் பற்றி நின்று தும்முவித்தலும் அழுவித்தலுஞ் செய்வது.

கூ (9) -வது தேவதத்தன் - விழித்திருக்கும்போது ஓடுவித்தலும், உலாவுவித்தலும், யுத்தம் பண்ணுவித்தலுஞ் செய்வது.

க0(10)-வது தனஞ்செயன் - பிராணன் உடம்பைவிட்டுப் போனாலும் தான் பிரியாமல் நின்று உடம்பை வீங்குவித்தலும், விரிவித்தலும், புளிப்பித்தலுஞ் செய்து மூன்று நாட்கப்பாற் கபாலத்தைப் பிளந்தோடிப் போவது.

## சயம் –ரு [5]

அமர்வாசயம், பகிர்வாசயம், சலவாசயம், மலவாசயம், சுக்கிலவாசயம்.

க(1)-வது, அமர்வாசயம் -உண்ட அன்னசாரம் அமருமிடம்.

உ(2)-வது பகிர்வாசயம் - அன்னம் பகிருமிடம்.

ங (3)-வது சலவாசயம் - சலக்குழி இறங்குமிடம்.

ச (4)-வது மலவாசயம் - மலக்குழி இறங்குமிடம்.

ரு (5)-வது, சுக்கிலவாசயம் - சுக்கிலம் பிரியுமிடம்.

## கோசம் –ரு [5]

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம்.

க(1)-வது அன்னமயகோசம் - சட்பாவ விகாரமாகத் தோற்றப்பட்ட தூலதேசம்.

உ(2)-வது பிராணமயகோசம் - பிராணனுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடி நிற்பது.

ங (3)-வது மனோமயகோசம் -மனதும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி நிற்பது.

ச (4)-வது விஞ்ஞானமயகோசம் -புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி நிற்பது.

ரு (5)-வது, ஆனந்தமயகோசம் -பிராணவாயுவுஞ் சுழுத்தியுங் கூடி நிற்பது.

ஆக. இரண்டாந்தத்துவம் –௩0 [30]

## மூன்றாந்தத்துவம்–௩௬ [36]–ன் வரலாறு

### ஆதாரம் –௬ [6]

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை.

க(1)-வது, மூலாதாரம் - நாற்சதுரத்துக்குள்ளே முக்கோணமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து ஓங்காரம் இதில் நிற்குந் தேவதை விநாயகன்.

உ(2)-வது, சுவாதிஷ்டானம் - நாற்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து நகாரம்;அதி தேவதை பிரமா.

௩ (3)-வது, மணிபூரகம் - பிறைக்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து மகாரம்; அதிதேவதை விஷ்ணு.

ச (4)-வது அனாகதம் - முக்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்துச் சிகாரம்; அதிதேவதை உருத்திரன்.

ரு (5)-வது, விசுத்தி -அறுகோணமானது; இதில் நிற்கும் எழுத்து வகாரம்; அதிதேவதை மஹேசுவரன்

௬ (6)வது ஆக்கினை - வட்டமாயிருப்பது இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து யகாரம்; அதிதேவதை சதாசிவன்.

இப்படி ஆதாரம் ஆறிலேயும், ஆறெழுத்தும், ஆறுதெய்வமும், ஆறு வீடும், அதில் ஐம்பத்தோரக்ஷரமுங் கண்டுகொள்க.

### மண்டலம் –௩ [3]

அக்கினி மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திரமண்டலம்

க(1)-வது, அக்கினி மண்டலம் -நாற்சதுரமாய் நடுவே மூன்று கோணமாய்ப் பிருதிவியும் அப்புவுங்கூடினவிடத்தே நாலிதழுடைய புஷ்பமாயிருப்பது.

உ(2)-வது, ஆதித்த மண்டலம் -இருதய கமல அறுகோணமெட்டிதழுடைய புஷ்பமாய் வாழைப்பூப் போன்று கீழ்நோக்கி யிருப்பது.

௩ (3)-வது, சந்திரமண்டலம் - கோடி சந்திராதித்த ருதயம் ஆனாற் போலச் சிரசு நடுவே ஒவ் என்ற அக்கரத்தை முன்னிட்டுப் பேதித்து

நிற்கும். இதனமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை மேனோக்கிச் சோதியாயிருக்கும். இதனடுவே பராசத்தி சுந்தராநந்தவாலையாக எழுந்தருளியிருப்பள்.

### மலம்—௩ [3]

ஆணவம், காமியம், மாயை

க (1)-வது, ஆணவம் - உடம்பை நானென்றிருக்கை.

உ (2)-வது, காமியம் - கண்டவற்றிற்கெல்லா மாசைப்படுகை

௩(3)-வது, மாயை - தனக்கு வருவதையறியாமற் கோபங் கொண்டிருக்கை.

## தோஷம்—௩ [3]

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம்

வாதம் - வாயுவின் கோபம், பித்தம் -அக்கினியின் கோபம், சிலேத்துமம் - அப்புவின் கோபம்.

இந்த மூன்று கோபத்தாற் சகல வியாதியுமுண்டாகும்.

## ஏடணை—௩ [3]

அர்த்த வேடணை, புத்திரவேடணை, உலகவேடணை

அர்த்தவேடணை - திரவியத்தைத் தேடி ஆசைப்படுதல், புத்திரவேடணை - புத்திரனைத் தேடி ஆசைப்படுதல், உலகேடணை- உலக விஷயங்களைத் தேடி ஆசைப்படுதல்.

## குணம்—௩ [3]

இராசதம், தாமதம், சாத்வீகம்.

இராசதம் - அகங்காரமாய் வெட்டவும், குத்தவும் கடிக்கவுமா யிருப்பது, தாமதம் - மத்தமாய் உன்மத்தமாய் மத்திமமாயிருப்பது. சாத்துவீகம் - அடக்கம், அன்பு, விவேகம், ஐம்பொறியடக்கல், அருள், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, வாய்மை, முதலியவற்றை யுடையதாய் நாட்டங் கொண்டிருப்பது.

## இராகம் —அ [8]

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம்.

காமம் - ஆசை, குரோதம் -பிணக்கு, உலோபம் -பிடிபாடு, மோகம் - பிரியம், மதம் - கருவம், மாற்சரியம்- உறவாயும் உதட்டில் நகைப்புமாயிருந்து உட்பகை விளைவித்தல், இடும்பை - உதாசீனம், அகங்காரம் - கோபித்தல்.

## வினை – உ [2]

நல்வினை, தீவினை

நல்வினை - புண்ணியஞ் செய்தல், தீவினை - பாவஞ்செய்தல்

## அவஸ்தை –ரு [5]

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்

சாக்கிரம் -லலாடத்தானம், சொப்பனம் - கண்டத்தானம், சுழுத்தி - இருதயகமலம், துரியம் -நாபிக்கமலம், துரியாதீதம்- குறியிடம்.

முன்சொல்லிய சாக்கிரமானது லலாடத்தானத்தில் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் இப்பதினாலுகருவிகளுடன் தன்னுடைய சந்நிதியிற் சேவிக்கத்தக்கதாகப் பராசத்தியருளால் இராசாவும் படையும் போல நிற்கும்.

இதற்குச் சாட்சி திருமந்திரம்

**கண்டனவைந்துங் கலந்தன வோரைந்து**
**முண்டனநான்கு மோதியுணர்ந்தபின்**
**பண்டையனாதி பகர்ந்தவிச்சாக்கிர**
**மண்டமதாக வமர்ந்திருந்தானே**

இப்பால் முன்சொன்ன பதினாலு கருவியிலே பத்துமொடுங்கி நின்ற நான்கு கரணமுஞ் சொப்பனமாகிய கண்டத்தானத்தி னிற்கும் போது கனவுகண்டு மறந்துவிட்டேனென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி திருமந்திரம்

**பண்டுமொழிந்த பதினாலுந்தன்னிலே**
**கண்டயதனிற் கரணங்கலந்துதான்**
**மண்டிவளைந்த மனைவாழ்க்கை தன்னிலே**
**கண்டுமறிந்துங் கனவதுவாமே**

சுழுத்தியாவது முன்சொன்ன கரணம் நான்கில் இரண்டும் ஒடுங்கி இரண்டும்வந் திருதயகமலத்திலே நின்றதென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி திருமந்திரம்

ஆனமனமு மறிகின் றபுத்தியு
மூனையிழந்துநின் றுள்ளேயுயிர்ப்பெய்தித்
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஞானமிழந்து சுழுத்தியதாமே

துரியமாவது இரண்டிலொன் றொடுங்கி ஒன்றுபோய் நாபி ீக மலத்தில் நிற்குமென் றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி திருமந்திரம்

கானத்தெழுந்து திரியுந்துரியந்தான்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிராக்கித்தே
தானத்தெழுந்த கருத்தின்றலையிலே
யூனைத்தவிர்ந்துமங் கோங்கிநின்றானே.

துரியாதீதங் கெட்டவிடத்தில் ஆன்மா மூலாதாரத்திற் கிடந்துறங்குமென் றறியவும். இது முன்சொன்ன பதினாலு கருவியு மிறந்தவிடம்.

இதற்குச் சாட்சி திருமந்திரம்

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள் பதினாலு நஞ்சுண்டுசெத்தது
பரியபுரவியும் பாரிற்பிறந்திடந்
துரியமிருப்பிடஞ் சொல்லவொண்ணாதே

ஆக. மூன்றாந்தத்துவம் –௩௬ [36]

இதற்குச் சாட்சி திருமந்திரம்

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்பும்மதிலுடைக் கோயிலுள்வாழ்பவர்
செப்புமதிலுடைக் கோயில் சிதைந்தபி
னொப்பிலனைவரு மோட்டெடுத்தாரே

வேதாந்தத் தத்துவக் கட்டளை
முற்றிற்று

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

## பதினொராவது

# ஞானக்கட்டளை

இகபரங்களிலே யாவரொருவர்க்கு முன் செய்த தவத்தினால் ஞானத்தில் விருப்புற்றுச், சற்குருநாதன் சேவை கிடைத்து மோட்சம் பெறப் பரிபக்குவம் வந்தவிடத்து வேதாந்த தெரிசன விளக்கமே சூரியப் பிரகாச விளக்கமாயிருக்கும். மற்ற நூற்களில் யாவும் மின்மினி விளக்க மாயிருக்கும். ஆகையால் வேதாந்த தெரிசனமே யுண்மையெனவறிக.

இனி வேதாந்த தெரிசனஞ் செய்வதெப்படி யென்றால்- நான்கு வேதமே முப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும், நான்கு வாக்கியமாயும் ஆறு சாஸ்திரமாயும், இன்னும் அநேக சாகோபசாகைகளாய் விரிந்திருந்தாலும், இவையிரண்டு வகையாயிருக்கும்.

அவையாதெனில் அற்பசுருதி வாக்கியமென்றும், பிரபல சுருதி வாக்கியமென்றுமாம்.

இவற்றுள் அற்பசுருதி வாக்கியம் கன்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபலசுருதி வாக்கியம் ஞான காண்டத்தைச் சொல்லும். இந்த ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லா நின்ற பிரபல சுருதிவாக்கியத்தை மகாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும்.

அவ்வாக்கிய விபரம் யாதெனில்:- நான்கு வர்ணமும், மூன்று பதமும், மூன்று பதார்த்தமும், மூன்றிலக்கணையுமாய் விளங்கும்.

வர்ணம் - நான்காவன - சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம்,

பதம் மூன்றாவன - தற்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்

பதார்த்தம் மூன்றாவன - அது, நீ, ஆனாய் என்பனவாம்.

இதில் அது என்றது பரம். நீ என்றது சீவன். ஆனாய் என்றது (ஐக்கியப் பொருளாகிய) சிவம்.

இலக்கணை வாக்கியம் மூன்றாவன - விட்டலக்கணை சம்சர்க்க வாக்கியம். விடாதலக்கணை விசிட்டவாக்கியம். விட்டு விடாதலக்கணை அகண்டவாக்கியம்.

இப்படி விளங்கிய வேதாந்தத்துக்குத் தத்துவம் -உஅ (28). இந்த இருபத்தெட்டே அபரோட்சமாகிய காரிய உபாதி -எ(7), பரோட்சமாகிய காரண உபாதி -எ (7), அவஸ்தை -ரு (5) அபிமானி -ரு(5) . முக்கியம், லட்சியம் -உ (2), சுத்தம் அசுத்தம் -உ (2).

இவைகள் விளங்கவேண்டுமானால் சிரவண மனன, நிதித்தியா சனத்தினால் விளங்கவேண்டும்.

சிரவணமாவது - முன்சொன்ன வேதாந்தப் பொருளைக் குரு நாதன் பக்குவனுக்குச் சொல்லக் கேட்பது.

மனனமாவது - அதைச் சீடன் சதா சிந்திப்பது.

நிதித்தியாசனமாவது - சிந்தித்தபடியே அறிவது. இவைகளே தத்துவதெரிசனமாம்.

## இனி முன்சொன்ன வேதாந்தத்துவம் இருபத்தெட்டாவன.

சகளவடிவமான அசித்துருவதத்துவம் -உச (24). நிட்கள வடிவமான சித்துருவதத்துவம் -ச (4) இதில் சுரோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியம் -ரு (5), வாக்கு, பாதம், பானி பாயுரு, உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியம் -ரு (5), ஆக பொறி -க0 (10). இவைகளின் விஷயங்களாகிய சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் ஆகிய -க0 (10). மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய அந்தக்கரணம் - ச(4) ஆக அசித்துருவ தத்துவம் -உச (24) , புருடன், காலபரம், வியோமம், பரம் ஆகசித்துருவ தத்துவம்-ச (4), ஆக தத்துவம் இருபத்தெட்டு.

இந்த இருபத்தெட்டு தத்துவமே சகம், சீவன், பரம் என மூன்று பொருளால் விளங்கும் அதெப்படியெனில், உச (24)- தத்துவமும் சகமாக விளங்கும். புருடன், காலபரம், வியோமம் மூன்றும் சீவனாக விளங்கும். பரம் ஒன்றுமே சிவமாக விளங்கும். இதே இன்னம் சத்தியம், பரம், ஞானம், சீவன், அநந்தம், சராசரம், ஆனந்தம் சகலபுவனமாகவும் விளங்கும். இதுவே தத்துவதெரிசனமாம்.

# க[1]. இனிதொம்பதசிரவணம்

முன் தற்பதத்தைச் சொல்லாமல் தொம்பதத்தை முதற்சொன்ன தெதனாலெனில்: நீ யென்ற பதார்த்தமாகிய சீவன் நிர்விகாரியாய்ச், சித்துருவமாயிருந்தும் அதையறியாமல் சடத்தைத் தானென் றறிந்திருப்பதால்,' இச்சடம் நீயல்லவென்று விலட்சணப்படுத்திப் போதிப்பதற்காக அது நீ ஆனாய் என்ற வாக்கியத்தை நீ அது ஆனாயென்றும், தத்தொமசியென்ற வாக்கியத்தை தொந்தத்தசி யென்றும், அன்வயப்படுத்தி யுரைக்கலாயிற்று.

இனி தொம்பத வுபாதியானது காரிய உபாதியென்றும், சீவ வுபாதி யென்றும், ஒவ்வொன்று எவ்வேழு விதமாய் விளங்கும். அஃதெப்படியெனில்:-

முன்சொன்ன சித்துருவ தத்துவம் ச (4)-ம் நிற்க, அசித்துருவ தத்துவம் -உச(24)-ல் பொறிகள் க0 (10)-ம், தேகம் ஒன்றும் ஆகப் பதினொான்றுஞ் சேர்த்து ஒன்று. விஷயங்கள் க0 (10)-ம் சேர்த்து ஒன்று. அந்தக் கரணம் -ச (4) இவைகளுக்குச் சகாயமாகிய பிரணாதி -க(1), ஆக காரிய உபாதி -எ (7).

இந்தக் காரியவுபாதி ஏழுமாகிய தேகம் நீயல்ல. எப்படி நானல்லவெனில் - என் தனம், என் தானியம், என் புடவை, என்னுடைமையாதி என்பது போல, என் தேகம், என் இந்திரியம், என் பிராணன், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம் என்று உன்னாலறியப்படுவதால், இவைகளும் அந்தக் கரணங்களின் தொழில்களாகிய ஐயம், துணிவு, அபிமானம், சிந்தனை, ஆகிய இவைகளும் நீயல்ல, ஆயின் நான் யார்? என இந்த எழுபாதியாகிய மூன்று தேகத்தையும் இதுஇது எனப் பகுத்தறிந்திருக்கின்ற அறிவாகிய ஆத்மாவே நீ.

இந்த நீ இவ்வேழுபாதியுடன் கூடியிருந்த போது முக்கிய மென்றும், அவ்வுபாதியை நீங்கியிருந்தபோது, லட்சியமென்றும், அதை நானென்ற போது, அசுத்தமென்றும், அவ்வுபாதியை நானல்லவென்று கண்டபோது சுத்தமென்றுமாம்.

இவ்வுபாதியாகிய தேகம் நானல்லவென்றதற்கு வேதப் பிரமாணம் உண்டோ வென்றால் உண்டு, அஃதாவது,

சம்சர்க்க வாக்கியமென்றும், விட்டலக்கணையென்றும், இரண்டுவிதமாம். இதற்கு அருத்தம் யாது? மச்சுவீடு கூப்பிடுகிற தென்றும் கங்கை சப்திக்கிறதென்றும் சொன்னால், மச்சுவீடு

கூப்பிடுமா, கூப்பிடாது, அதற்குள் ஒரு புருஷனிருந்து, கூப்பிடு கிறானென்றும், கங்கை சப்திக்குமா, சப்தியாது, அதன் கரைமேலுள்ள இடைச்சேரியிலிருக்கும் மனிதர்களே சப்திக்கிறார்களென்றும் அருத்தங் கொள்வது போல, சடமாகிய தேகம் செய்கையாதி செய்யுமா? செய்யாது. தேகத்திற்குள் ஆன்மாவாகிய நீயிருந்து சகல செய்கையுஞ் செய்விருக்கிறாயென்பதே.

ஆகையால் நீயும் அப்படியே அறிவதுமல்லாமல், காரியவுபாதித் தன்மையும், உனக்கு உடம்பு அன்னிய மென்பதையும், உனக்குள்ள முக்கியமும் லட்சியமும், சுத்தா சுத்தமும் சம்சர்க்க வாக்கியத்தினுடைய விட்டலக்கணையும் நாமனுக்கிரகித்தப்படி உன் அனுபவத்தைச் சொல்லெனு? சுவாமி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிரவணத்தினால் அடியேனுக்குக் கேள்வி நன்றாகத் திடமாயிற்றெனு. இதுவே தொம்பத சிரவண மென்றறிக.

## உ [2]. இனித்தொம்பதமனனம்

இனித் தொம்பதமனன மெப்படியெனில்:-

முன்சொன்ன காரியவுபாதி ஏழும் ஆத்மாவுக்குத் தூலதேகம், சூக்கும தேகம், காரணதேகம் என மூன்று தேகமாயிருக்கும் அதெப்படி:-

ஏழு பாதியுடன் கூடிநின்ற விடமே தூலதேகம். இதில் தேகம் இந்திரியம் -க(1), விடையம் -க (1), ஆக இரண்டு வுபாதியும் நிற்க, மனாதி-ச (4)ம் பிராணாதி வாயுக்கள் க(1)-ம் ஆக ஐந்து வுபாதியுடன் கூடி நின்ற விடம் சூக்குமதேகம் இதில் மனாதி ச (4)- உபாதியும் நிற்க, பிராணாதி வாயுக்களாகிய ஒரு வுபாதியுடன் கூடி முன்சொன்ன உபாதி யாவும் திரண்டு ஒன்றாயொடுங்கி மூலப்பிரகிருதியாய் நின்றவிடம் காரண தேகம். ஆகிய இந்த மூன்றுதேகமே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவஸ்தையாம். அஃதெப்படி-

ஏழுபாதியோடுங் கூடிநின்ற தூலதேகமே சாக்கிரம், இதை நானென் றபிமானித்த ஆன்மாவுக்கு அபிமான நாமம் விசுவனென்றறி.

இனி ஐந்துபாதியுடன் கூடி நின்ற சூக்குமதேகமே சொப்பனம் இந்தச் சொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் தைசதனென்றறி.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒரு பாதியுடன் கூடி நின்ற மூலப் பிரகிருதியான காரணதேகமே சுழுத்தி. இதை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் பிராக்ஞனென்றறி

இந்த மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் சீவனுடைய முக்கியார்த்தமாகையால் மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் நீயல்ல எப்படி நானல்ல.

இந்த ஏழுபாதியுடன் கூடி நின்ற தூலதேகம் சாக்கிரமென்றும் இந்தச் சாக்கிரம் சொப்பனத்தி லழிகின்றதென்றும் உன்னாலறியப் படுவதால், இது நீயல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் உனக்கில்லை.

இனி ஐந்து உபாதியுடன் கூடி நின்ற சூக்குமதேகம் சொப்பன மென்றும், இந்தச் சொப்பனம் சுழுத்தியில் அழியுமென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல இதில் அபிமான நாமமும் உனக்கில்லை.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒரு உபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப் பிரகிருதியான காரணதேகம் சுழுத்தியென்றும், இந்தச் சுழுத்தி ஏதுந் தெரியவில்லை யென்றழிந்துபோனதும், உன்னாலறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல; இதில் அபிமான நாமமும் உனக்கில்லை.

இந்த மூன்றவத்தையாகிய மூன்றுதேகமும் நானல்லவெனில் பின்னை நான்றான் யாரெ௹.

இந்த மூன்றவத்தையின் விரி வொடுக்கங்களை யறிந்து சாட்சி யாயிருக்கின்ற சைதன்யமான அறிவே ஆத்மசொரூபமென்கின்ற நீ.

இந்த ஆத்மசொரூபம் உபாதி, தேகம், அவத்தை முதலிய துரிசெல்லாம் விட்டு மேலாக விளங்கிக் கொண்டிருப்பதால், முன்கொண்டிருந்த அபிமான நாமங்களை விட்டுத் துரியமென்னும் நாமத்தைப் பொருந்திச் சுத்த தொம்பதார்த்தமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஆகையால் இந்தத்துரியசொரூபமே நீயென்னும் ஆத்மசொரூபம். இதை நீ யுன் மனத்திற்றறித்து அனுபவித்திரு.

இப்படி மனத்திற் றிடமாகத் தரிப்பதே தொம்பதமனனம்.

## ௩ [3]. இனித்தொம்பதநிதித்தியாசனம் யாது?

சுவானுபூதியிற் காட்சிப்படுத்துவதே.

சுவானுபூதியென்பதென்ன?

உன் அனுபவத்திலே நீ கண்டிருந்த தெளிவை நீ சொல்வதே சுவானுபூதி.

ஆகையால் முன்சொன்ன தத்துவரூபம், உபாதித்தன்மை, அவத்தைநிலைகள், அபிமான நாமங்கள் முதலிய யாவும்கண்டு கழன்று துரிசற்று மேலான துரியசொரூப தரிசனமும் உனக்கு நாம் அனுக்கிரகித்தப்படி சிரவணத்திற் புலப்படக்கேட்டுத் திடப்படத் தரித்திருப்பதைச் சொல்லெனா?

## சீடன் அனுபவங்கூறல்.

சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணையால் அடியேனுக்குப் பசுமரத்தில் ஆணியறைந்தாற்போல் தொம்பத லட்சண மனைத்தும் நன்றாயறிந்தேன்; அது எப்படியென?

ஏழுபாதியுடன் அத்தூலதேகத்திலிருந்து புருடன் விடையாதி போகங்களை அனுபவிப்பது சாக்கிரமென்றும், இதில் அபிமானி விசுவனென்றும் இந்தச்சாக்கிரம் சொப்பனத்தில் அழிந்ததென்றும், இனி ஐந்து உபாதியுடன் கூடிச் சூக்கும தேகத்திலிருந்து விஷய போகங்களை யனுபவிப்பதாகப் புருடன் பாவிப்பது சொப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி தைசதனென்றும், இந்தச் சொப்பனம் சுழுத்தியிலழிந்த தென்றும், இனி ஒரு உபாதியான பிராணவாயு ஒன்றுடன் கூடின காரணதேகத்திலிருந்து புருஷன் கருவி கரணங்களேதுமில்லாமல், எல்லாமொடுங்கிப் போய் ஏதுந் தெரியாமல் இருளாயிருந்ததைச் சுழுத்தியென்றும், இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனென்றும்; இந்த அறியாமையான சுழுத்தி அறிவினிடத்தில் அழிந்ததும், இந்த அறியாமையென்னுஞ் சுழுத்தி யிருளைக் கெடுத்து, அறிவாய் நின்ற தொம்பத சுத்தார்த்தமான துரியத்தை என் வடிவெனவும் கண்டேன்.

இப்படிக் கண்ட சொரூபம் எப்படி யிருந்ததெனில் ? அறிவே வடிவாகியும், ஞானாப்பிரகாசமாகியும், தனக்கு முதல், நடு, இறுதி பக்கமென்ப தில்லாமல், சர்வ புவனசராசரமும் தன்னிடத்திற்றோன்றியும், விளங்கியும், ஒடுங்கியும், வருவதாய், அதற்குச் சாட்சியுமாய் விளங்கிய அறிவாகிய என் வடிவைக் கரதலாமலகம் போலக் கண்டேன்.

தேவரீர் கருணா கடாக்ஷத்தினாலே சீவன் முத்தனானேன். முப்பொறிப் பகைகளான மனம் வாக்குக் காயத்தினால் வரப்பட்ட காமாதி எண்வகை விகாரங்களும் அறுத்தேன். நிர்விகாரியுமானேன் ஈடேறினேன் என்ற சீடனை நோக்கி.

வாராய் சீடனே? உனக்கு ஆத்மபோதம் நன்றாகவிளங்கப் பெற்றாய் ஆகையால் தேகாந்தமளவும் இந்நிலையைப் பிரியாதே என்றனர்.

சுவாமி? தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஆத்மபோதம் பெற்றுச் சீவன் முத்த னானதுபோல இதற்கு மேலான பரபோதமும் பெற்றுப் பரமுத்தானாகும்படி தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிரட்சிக்க வேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்யக் குருநாதன் அருளிச் செய்கின்றார்.

## ச [4]. இனித்தற்பதசிரவணம்

அஃதாவது முன்சொன்ன தொம்பதப் பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டானது போலத் தற்பதப் பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டாய் விளங்கும்; அஃதென்ன வெனில்.

முன்சொன்ன தத்துவப்படி புருடன், காலபரம், வியோமம் என்று சொல்லப்பட்ட மூவகை அறிவுருவான சீவதுரியம் பரனுக் குடலாக ஏழு உபாதியாய் விளங்கும்.

## அதன் விவரம்.

சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுவரன், சர்வசிருட்டி, சர்வஸ்திதி, சர்வசங்காரம் என ஏழாம்.

இப்படி ஏழுவகைப்பட்ட உபாதிநாமம் ஆத்மதுரியத்துக்கு எப்படி யனுபவமாமெனில் சர்வேந்திரியங்களினுடைய செயலையுந் தானறிந்து கொண்டிருப்பதால், சர்வஞ்ஞனென்றும் சர்வேந்திரியங்களு மழிந்தவிடத்தும் தான் அழிவற்று நித்தியனாயிருப்பதால் சர்வகாரண னென்றும், சர்வேந்திரியங்களிலும் உள்ளிடா யிருப்பதால் சர்வேந்திரியாமியென்றும், சர்வேந்திரியங்களுக்கும் மேலான அதிபதியாயிருப்பதால் சர்வேசுர னென்றும், சர்வேந்திரிய சர்வ பிரபஞ்சங்களையும் தான் தோற்றுவிப்பதால் சர்வ சிருட்டியென்றும் சர்வேந்திரியாதிகளையும் தான் பரிபாலனம் பண்ணுவதால் சர்வ திதியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளும் தனக்குள்ளே யொடுங்கலால் சர்வசங்காரனென்றும் நாமந்தரித்தது.

அப்படியானால் சகல துரிசுகளுமற்றுச் சுத்தமான துரியத்துக்கு இவ்வேழு உபாதிநாமங்கள் வருவானேனெனில்? சர்வேந்திரிய சர்வ சராசரங்களும் தன்னிடத்திலே தோன்றி, விளங்கி ஒடுங்கலாலும்,

அவைகள் தனக்கன்னியமெனக் கண்டு சாட்சிமாத்திரமா யிருப் பதாலும், ஆத்ம துரியத்துக்கு அவ்வொரு தூடண முண்டாய் உபாதி நாமங்களைப் பொருந்தி பரனுக்கு உடலாச்சு தெனவறிக.

இப்படியான ஏழு உபாதியும் அது வென்கிற பரசொரூப மல்ல. ஆனால் பரசொரூப மெதுவெனில்.

இந்த ஏழு உபாதியும் யாதொரு சைதன்யத்திலே கண்டு அளவிடப்படுகின்றதே அதுவே பரசொரூபம்.

அந்தப் பரம் அவ்வுபாதியுடனே சம்பந்தித்தபோது முக்கிய மென்றும், அவ்வுபாதியைத் தவிர்ந்துநின்ற போது லட்சியமென்றும், அவ்வுபாதியை நானென் றபிமானித்த போது, அசுத்தமென்றும், அவ்வுபாதியைக் கடந்து நின்றபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படி யிருந்தாலும், சீவபரனுக்கு உபாதி வேறுபட்டது போல சீவனுக்கும் பரனுக்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவே யிருக்கும். இதற்கு வேதப்பிரமாண முண்டோவெனில் உண்டு.

அஃதாவது, விசிட்டவாக்கியம். விடாதலக்கணை. அதற்கு அர்த்தம் யாதெனில் - ஒரு சிவப்புக் குதிரையும், வெள்ளைப் பசுவும் கண்டாயா ? என்று எதிரிட்ட ஒருவனைக் கேட்க, அவன் வெள்ளை நிற்கின்றது, சிவப்பு போகின்றது என, அச்சத்தத்தால் வெள்ளைப் பசு நிற்கின்றது, சிவப்புக்குதிரை போகின்றது என நிறமும் பசுவும் குதிரையும் ஒன்றாயிருப்பதுபோல, சீவனும், பரனும் ஒன்றெனவறிதலே யருத்தமாம்.

ஆகையால், காரண வுபாதித்தன்மையும், பரனுக்குண்டான முக்கியமும், சுத்தா சுத்தமும், பரனும், சீவனும், ஒன்றென்பது, விசிட்ட வாக்கியத்தினுடைய விடாத லக்கணைக் கருத்தமும், உனக்கு நாம் அனுக்கிரகித்த பிரகாரம் உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென.

சுவாமி? தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால் சிரவணத்திலே நன்றாகத் திடமாயிற்று.

## ரு [5]. இனித்தற்பதமனனம்

அஃதாவது, முன்காரிய வுபாதியேழும் மூன்றவத்தையானது போல, காரணவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தையாயிருக்கும்.

அதெப்படியெனில், சர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுவரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன் என்னும் ஏழு

பாதியுடன் சம்பந்தித்த புருடன் பரசாக்கிரமென விளங்கும். இந்தப் பரசாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் விராட்டென்றறிக.

இனி பரசொப்பனமாவது இந்த ஏழு உபாதியில் நான்கு உபாதியும் நிற்க சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம் என்ற மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்த காலபரம் பரசொப்பனமென விளங்கும். இந்தப் பரசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் இரணியகர்ப்பனென்றறிக.

இனி பரசுழுத்தியாவது இந்த மூன்று உபாதியில் இரண்டு உபாதியும் நிற்க, சர்வ சங்காரமாகிய ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து நின்ற வியோமம் பர சுழுத்தியென விளங்கும். இந்தப் பர சுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் அவ்வியாகிர் தனென்றறிக.

ஆகையால், இந்த மூன்றவத்தையும், மூன்றபிமானநாமும், பரனுக்கு முக்கியமும், அசுத்தமுமாம். ஆகையால், இது பரசொரூபம் அல்ல.

இனி பரசொரூபமும் யாதெனில் இந்த மூன்றவத்தையையுங் கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று விளங்கிய சுத்த அறிவானதே, அது வென்ற பரசொரூபம்.

அதெப்படி யெனில் ஏழு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரம், இந்தப் பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்திலழியுமென்று உன்னாலறியப்படுவதால் பரசாக்கிரம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் பரத்துக்கில்லை.

இனி மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனம். இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழியுமென்று உன்னால் அறியப்படுவதால் பரசொப்பனம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லையென் றறிக.

இனி ஒருபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், அது அறிவிறந்து நின்றது துரியாதீதமென்றும் உன்னாலறியப்படுவதால் இப்பரசுழுத்தியும் பரவுடலே தவிரப் பரரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இவையாவும் பரரூபமல்லவாயின் இனிப் பரரூபந்தான் யாதெனில்?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்கிய லட்சியம் சுத்தமான பரதுரியமே அதுவென்கின்ற பரசொரூபம். இந்தப் பரசொரூபத்தை மனதில் திடப்படத் தரித்து அனுபவித்திரு.

## சு [6]. இனித் தற்பத நிதித்தியாசனம்

அதாவது, முன்சொன்ன உபாதித்தன்மையும் அவத்தை நிலைகளும், அபிமான நாமமும், இவையெல்லாங்கண்டு கழன்று துரி சற்று மேலான பரதுரிய தரிசனம் உனக்குச் சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனதில் தரிப்பதாக நாம் உனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணினபடி, உன் மனதில் திடப்படத் தரித்ததைச் சொல்லென.

சுவாமீ! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளியதால், புடம் வைத்த பொன்னுக்கு மாற்றேறியது போல அடியேனுக்கு மனதில் திடமாகத்தரித்தது.

அதாவது, பரவுபாதி யேழும் சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன், பரசாக்கிரமென்றும், இந்தப்பரசாக்கிரத்தையும் அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் விராட்டென்றும் கண்டேன். இந்தப் பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்திலே அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமான நாமம் பரத்துகில்லை யென்ப துங்கண்டேன்.

இனி மூன்று உபாதி சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பர சொப்பனமென்றும், இந்தச் சொப்பனத்தை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் இரணியகர்ப்பனென்பதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமான நாமம் பரத்துகில்லை யென்பதுங் கண்டேன்.

இனி ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பர சுழுத்தி யென்றும், இந்தப் பரசுழுத்தியை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் அவ்வியாகிருதனென்றுங் கண்டேன். இந்த பரசுழுத்தி பர துரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமான நாமம் பரத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி இந்தப் பரசுழுத்தியான வியோமத்தை யிதுவெனக் கண்டேன். கண்டு மேலாய்நின்று சர்வமும் தன்மயமாய்த் தனக்கன்னியமில்லாமல் எல்லாந் தானாக விளங்கி போக்குவரவின்றி உள்ளும் புறம்புந் தானாகி நின்ற பரதுரியமான பரரூபத்தை அடியேன்

உள்ளங்கை ரத்னம்போலக் கண்டேன். சுவாமிகளினது கிருபையால் பரமுத்தனானேன் என, ஆகையால் உனக்குப் பரபோதம் நன்றாக விளங்கிற்றென்றறி.

சுவாமீ ? தொம்பத சுத்தார்த்தமான சீவதுரியத்தையும் தற்பத சுத்தார்த்தமான பரதுரியத்தையும், அறிந்தேன், இனி யிதற்குமேலான சிவதுரியத்தையும் தரிசிப்பித்துச் சிவானுபவப்பேறு பெறும் படி கிருபை செய்யவேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்ய குருநாதன் அருளிச் செய்கின்றார்.

## எ [7]. இனி அசிபதசிரவணம்

அஃதாவது, முன்சொன்ன தற்பதசுத்தமான பரன் பரிபூரண மாகவும், எல்லாந்தானாகவும் விளங்கினாலும், அந்தப் பரனுக்கு ஒரு வாசனா தோஷம் உண்டு. அது யாதெனில்: -

எல்லாந் தானாக விளங்குகின்றோமென்னும் கொள்கையினாலும், ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குத்தான் மூன்று தேகமாய் அவத்தைக் குறிகளைக் கொண்டு நிற்கையாலும், பரனுக்கு இந்தவாசனாதோஷம் உண்டென்றறி.

ஆகையால் இந்தத் தற்பதசுத்தமான பரம்பொருளானது அசிபதப்பொருளான ஆனாய் என்ற சிவத்துக்கு மூன்றுதேகமாய், மூன்றவத்தையாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில், பரம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம் என மூன்றுவிதமாய் விளங்கும். ஆகையால் இந்த மூன்றும் சிவசொரூபமல்ல வென்றறிக.

## அ [8]. இனி அசிபதமனனம்

அதாவது, முன்சொன்ன தொம்பதத்துக்கும், தற்பதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டானது போல, அசிபதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? காண்பானும், காட்சிப்படுகின்ற சர்வசராசரப் பிரபஞ்சமும், தானேயாகிப் பரிபூரணித்து விளங்கிய பரனே சிவசாக்கிரம். இந்தச் சிவசாக்கிரத்தைத் தானென்று அபிமானித்து விளங்கிய சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதை யென்றறிக.

இனிச் சிவசொப்பனம் யாதெனில், முன்சொன்ன சிவசாக்கிரமான பரன் சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னும் ஐவகைப் பொருளால் சமைவதான சகல சகத்தையும் விழுங்கித்தானே சகரூபமாய்ச்

சூரியனும் பிரபையும் போலவும், மணியும் ஒலியும் போலவும், மண்ணும் இசையும் போலவும், அன்னியமாநின்ற விசுவக்கிராசமே சிவசொப்பனம், இந்தச் சிவசொப்பனத்தைத் தானென்று அபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமான நாமம் பிரசாபத்தியென வறிக.

இனிச் சிவசுழுத்தி அதாவது, இந்தப்பரன் எல்லாம் தானாய் விளங்குகிறோ மென்பதையும் மறந்து, தன்னையுமறந்து, தன்னையு மிறந்து பரமாதீதமாய்ச் சாந்தப்படுவதான உபசாந்தமே சிவசுழுத்தி, இந்தச் சிவசுழுத்தியை நானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமான நாமம் பொற்புவி சாந்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்த மூன்றவத்தையும் சிவரூபமல்ல, ஆனால் சிவரூபம் யாதெனில்; சர்வபரிபூரணமான பரம் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழியுமென்றும், உன்னால் அறியப்படுவதால் சிவசாக்கிரம் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் சிவத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இனி பரன் விசுவக்கிராசம் பண்ணியதே சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியிலழியுமென்றும், உன்னால் அறியப்படுவதால், சிவசொப்பனமும் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் சிவத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இனி உபசாந்தம் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச் சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்திலழியுமென்றும், நீ அறிவதால் சிவசுழுத்தியும் சிவரூபமல்ல, இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்பதறிக.

இவைகளும் சிவரூபமல்லவெனில் இனிச் சிவரூபந்தான் யாது?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலான அறிவென்னும் சிவதுரியமே சுயம்பிரகாசமான குருபாதமென்ற சிவரூபம்.

ஆகையால், இந்த அசிபதத்துக்கு வேதப்பிராமண வாக்கியம் அகண்ட வாக்கியமென்றும், சோயம் தேவதத்தனென்பதுமே.

இதற்கருத்தம் யாது? தேவதத்தனென்னும் நாமமுடைய ஒருவன் ஒரு காலத்தில், ஒரு தேயத்தில், ஒரு பட்டணத்தில், கிரகஸ்தனாய்த் தனது கிரியை செய்துகொண்டிருந்த விடத்திலும், பின்பு, ஒரு காலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒரு பட்டணத்தில், சதுரங்கபலமுஞ் சேவிக்க, அதிக பிரதாபத்துடன் இராசாவாயிருந்த விடத்திலும், பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒரு தேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில், சர்வசங்க பரித்தியாகம் பண்ணிக்கொண்டு, தண்டு கமண்டலத்துடன், சந்நியாசியா யிருந்த

விடத்திலும், அங்கங்கேகண்ட அடையாளங்களைப் பார்த்தறியும் போது, முன் கிரகஸ்தனாயிருந்தவனும், பின் இராசாவாயிருந்தவனும், பின்பு சந்நியாசியாயிருந்தவனும், ஒரு தேவதத்தனேபோல், தற்பிரகாச மாய்விளங்கிய பிரமம், அசித்துருவமான காரிய உபாதியைப் பொருந்திய விடத்துக் கிஞ்சிக்ஞனாகியும், உபாதி நாமத்தை அபிமானித்துக் கொண்டு சீவனாகியும், அதற்கு மேற்பட்டுச் சீவதுரியமாகியும், பின்பு சித்துருவமான காரண உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்துச் சர்வஞ்ஞனாகி, உபாதி நாமத்தை அபிமானித்துக் கொண்டு, பரனாகியும், அதற்கு மேற்பட்டுப் பரதுரியமாகியும், பின்பு இந்தப்பரனை அவத்தைகளாகப் பொருந்தியவிடத்து, அவத்தை நாமத்தைய பிமானித்துக் கொண்டு, சிவமாகியும், அதற்கு மேற்பட்டுச் சிவ துரியமாகியும், சுயம்பிரகாசமான குருபாதமாகியும் விளங்காநின்ற பிரமம் ஒன்றே.

எப்படி? முன்சொன்ன தேவதத்தனுக்கு மூன்றுகாலமும், மூன்றுதேயமும், மூன்று பிரபஞ்சமும், விட்டுப் போனவிடத்து ஒரு தேவதத்தனே யானது போலவே, மூன்றுஉபாதியும், ஒன்பது அவத்தையும், ஒன்பது அபிமானநாமமும், தீர்ந்தவிடத்தில் சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம், என்னு முத்துரியமுமாய் அந்த முத்துரிய மென்னப்படுவது மிறந்து, சுத்த அறிவாகாரமான பிரமமேயான சிவானுபவத்தைக் கண்டு, மனதில் திடப்படத் தரித்திரு.

## க [9]. இனி அசிபதநிதித்யாசனம்

அதாவது, உனக்கு நாம் சொன்னபடி, அசிபதத்தினுடைய அவத்தை நிலைகளும், அபிமானநாமக்குறிகளும், அகண்டவாக்கியத் தன்மையும், விட்டுவிடாதலக்கணையும், கண்டு கழன்று மேலான குருபாதமான சிவதுரியமென்னும் சுயம்பிரகாசதரிசனமும், சீவ துரியமென்னும் சீவனும், பரதுரியமென்னும்பரனும், சிவதுரிய மென்னும் சிவமும், ஒரு சொரூபமேயென்று அகண்டவாக்கியத்தினால் தேவதத்தனைப் போலக் கண்ட திடமும், நீ சிரவணத்திற்கேட்டு மனதிற்றரித்ததைச் சொல்லென, சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றான்.

சர்வபரிபூரணமாய், காண்பானும் காக்ஷியும் தானாய் நின்ற பரசொரூபத்தைச் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரத்தை நானென்ற பிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதை யென்றுங் கண்டேன். இந்த சிவசாக்கிரம் சிவ சொப்பனத்திலழிந்ததுங் கண்டேன்.

இனி முன்சொன்ன சர்வபரிபூரணமான விசுவமென்னும் சகத்தை விழுங்கித் தான்சகசொரூபமாய் நின்ற விசுவக்கிராசத்தைச் சிவசொப்பன மென்றும், இந்தச் சிவசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்திய னென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியில் அழிந்ததுங் கண்டேன்.

இனி சகலலோகமும் சகல சராசரமும் தன் வடிவேயெனக் கண்டு விளங்கிய பரன், எல்லாம் தன்மயமே யென்பதையும் மறந்து, தன்னையும் மறந்து, தானும் மிறந்து, சாந்தமான உபசாந்தத்தைச் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச் சிவசுழுத்தியைத் தானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புவிசாந்த னென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசுழுத்தி சிவ துரியத்தில் அழிந்த துங்கண்டேன். இனி இந்த மூன்றவத்தையும் கண்டு, கழன்று மேலாய்நின்று தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய சிவதுரியமான குருசொரூபத்தையும் கண்டேன். சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என்னும் முத்துரியமுமாய், இந்த மூன்று துரியமுமிறந்து, ஏகவடிவான பிரம சொரூபத்தையுங் கண்டேன். சுவாமிகளினது பெருங்கருணையாலே சிவானுபவப் பேறும் பெற்றுச் சிவரூபமானேன் என.

இனி நீ பெற்ற தற்பிரகாசமான குருசொரூபம் எப்படியிருந்த தெனில்?

நிராமயமாய், நிராதாரமாய், சர்வமும் பிரமப் பிரகாசமாய் விளங்குகின்றது.

ஆகையால், இதுவே சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம், என்றும், சகசீவபரம் என்றும், விளங்காநின்ற பொருளும், இதுவே தொம்பதமும், தொம்பதார்த்தமும், தற்பதமும், தற்பதார்த்தமும், அசிபதமும், அசிபதார்த்தமும், உபாதிபேதமும், அவத்தை நிலைகளும், அபிமானிகளும், இதற்குமேற்பட்ட மூன்று துரியமுமாய் விளங்கிய பொருளும், தற்பிரகாசமான பிரமமே, சகல வேதாகம புராண சாத்திரங்களும், சட்சமய விகற்பங்களும், அவைகளிற் பேதமாயிருந்த பொருளும் இதுவே; இப்படியேயிரு.

நாமங்களினாற் குறிக்கப்படாமல், தற்பிரகாசமாய் விளங்கியது எப்படியிருந்தது சொல்லென.

இந்த சொரூபத்தை அடியேன் மனத்தால் எண்ணவும், வாக்காற் சொல்லவும், இடமில்லாமலிருக்கின்றது. ஆகையால் இதுவே மவுனமுத்திரை யென்பது.

அதெப்படியெனில்? மனமும் மனதினாலெண்ணப் படுவதும், வாக்கும், வாக்கினாற் சொல்லப்படுவதும், காயமும் காயத்தினாற் செய்யப்படுவதும், சுத்த அறிவான பிரமமே.

ஆகையால் மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றுமிறந்து, வாக்கு மனாதீதமாய், தற்பிரகாசமான சொரூபமானதே மவுனமுத்திரை, இதுவே மவுன முத்திரையென்று கண்ட கருத்தையும் விட்டுச் சும்மாயிருந்தபடியே யிருப்பதே மோட்சம்; இதுவே நிச்சயார்த்தம் இதுவே வேதாந்தத்தினுண்மை தெளிந்த பிரமதரிசனம்.

## ஞானக்கட்டளை முற்றிற்று

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

## இருபத்துமூன்றாவது

# தத்துவஞான தீபிகை

அவாங்க மானச கோசரமாகிய சுத்தசைதன்னிய ஒளியாயிருப்பதுவே சிவம். இச்சிவத்தினது சொரூபமாகிய சாமான்யாம்சத்தில் உள்ள திலில்லதான இன்மையிருத்தல்போல, அநாதி நித்யமாயிரா நின்ற அஞ்ஞானசக்தியினால், இச்சிவத்தினது சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய விசேஷாம்சத்தில் கானலில் சல தோற்றம்போல, அநாதி கற்பிதமாய்த் தோன்றிய ஊர்த்தமுக ஞானச்சார்பாகிய பிரகாச விருத்தி சாமான்ய சம்பந்தத்தால், அறிவிற்குச் சாமான்யச் சுட்டறிவுண்டாதல் ஈஸ்வரத்வம், இவ்வீஸ்வரத்வமே அறிவினது சாமான்யம்.

இவ்வீசுரனுக்கு அதோமுகஞானச் சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி சாமான்ய சம்பந்தத்தால், விசேஷசூன்யச்சுட்டறிவுண்டாதல் ஜீவத்வம். இச்சீவத்வமே அறிவினது விசேஷம். இவ்வறிவினது விசேஷமே ஜீவத்வசாமான்யம்.

இச்சீவனுக்கே சலனச்சார்பாகிய பிரகாச விருத்தி விசேஷசம்பந்தத்தால், சாமான்ய விஷயச் சுட்டறிவுண்டாதல் அந்தக்கரணத்வம். இவ்வந்தக்கரணத்வமே ஜீவத்வவிசேஷம். இச்சீவத்வ விசேஷமே அந்தக்கரணத்வ சாமான்யம்.

இவ்வந்தக்கரணத்திற்கே இடச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி, சாமான்ய சம்பந்தத்தால் விசேஷ ஸ்தூல விஷயச் சுட்டறிவுண்டாதல் இந்திரியத்வம். இவ்விந்திரியத்வமே அந்தக்கரணத்துவ விசேஷம் இவ்வந்தக்கரணத்வ விசேஷமே இந்திரியத்வ சாமான்யம்.

இவ்விந்திரியத்திற்கே அகச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி விசேஷ சம்பந்தத்தால் தேகமே தானென்னும் சாமான்ய மோகச்சுட்டறிவுண்டாதல் தநுத்வம். இத்தநுத்வமே இந்திரியத்வவிசேஷம். இவிந்திரியத்வ விசேஷமே தநுத்வசாமான்யம்.

இத்தநுவிற்கே இதச்சார்பாகிய மூடவிருத்தி சம்பந்தத்தால் விஷய போகங்களே தன்னதென்னும் விசேஷ மோகபோகச் சுட்டறிவுண்டாதல் போகத்வம். இப்போகத்வமே தநுத்வவிசேஷம். இத்தேகபோகமாயிருத்தலே ஜகம்.

இங்ஙனம் அத்தியாரோபப்படுவதே பந்தம்.

இப்பந்தமுடையோன் சிவபுண்ணிய மேலீட்டினால் மலபரிபாகம் வந்த காலத்தில் சற்குருவைத் தேடி யடைந்து அவரது கிருபையால் அநுக்கிரகஞ் செய்தருளப்பெற்ற திருவருண் ஞானக்கண்ணினால், இதச் சார்பாகிய மூடவிருத்தி நீக்கத்தால் விசேஷ மோகபோகச் சுட்டறிவாகிய போகத்வநீக்கமும், அகச்சார் பாகிய சலனவிருத்தி விசேஷ நீக்கத்தால் சாமான்ய மோகச்சுட்டறி வாகிய தநுத்வ நீக்கமும், இடச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி சாமான்ய நீக்கத்தால் விசேஷ ஸ்தூல விஷயச் சுட்டறிவாகிய இந்திரியத்வ நீக்கமும், சலனச்சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி விசேஷ நீக்கத்தால் சாமான்ய விஷயச் சுட்டறிவாகிய அந்தக்கரணத்வ நீக்கமும், அதோமுக ஞானச் சார்பாகிய பிரகாச விருத்தி சாமான்ய நீக்கத்தால் விசேஷ சூன்யச் சுட்டறிவாகிய ஜீவத்வ நீக்கமும், ஊர்த்த முக ஞானச்சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி சாமான்ய நீக்கத்தால், சாமான்யச் சுட்டறிவாகிய ஈசுவரத்வ நீக்கமும் கண்டு விளங்காநின்ற சிவஞானப் பிரகாசத்தினால் அஞ்ஞானாந்தகாரத்தை விழுங்கிச் சேஷித்த சச்சிதானந்தாத்வைத சொரூபாநுபவமாயிருத்தலே சிவம்.

இங்ஙனம் அபவாதப்படுவதே முத்தி.

ஆதலால், இம்முத்திநிலையைச் சுவாநுபவத்தில் சகஜப்படுத்திக் கொண்டு சும்மா இருப்பவர்களே கிர்தா கிர்த்தியர்களாகிய ஜீவன்முத்தர்கள். இவ்வுலகத்தில் அவர்களையே சாக்ஷாத் பரமசிவமென்று சகல சுருதிகளுங் கூறுகின்றன. இதில் யாதொரு சம்சயமுமில்லை. சத்தியம்.

இஃது விகங்கஞானமார்க்கமென் றுணரத்தக்கது.

**தத்துவஞானதீபிகை**

**முற்றிற்று**

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

முப்பத்திரண்டாவது

# தத்துவவிசேஷார்த்தசங்கிரகம்

சிவம், அருள், ஜீவன், அஞ்ஞானம், மாயை, கன்மம் ஆகிய இந்த ஆறு பொருள்களின் சாமான்ய விசேஷ லக்ஷணங்களும், இவை விவகாரப்படுந் தன்மையும், இவற்றில் நீங்க வேண்டுபவைகளை நீக்கும் பிரகாரமும் அடையவேண்டுபவைகளை யடையும் பிரகாரமும் இதிற் சொல்லப்படுவனவாம், எங்ஙனமெனின்.,

சிவத்தினது சாமான்யம் சொரூபம்.

சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்த விசேஷம் அகமென்னுஞ் சொரூபம்.

சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷம் சச்சிதாநந்த மென்னுஞ் சொரூபம்.

சிவத்தினது விவகாரத்தில் பரமார்த்த விசேஷம் சர்வஞ்ஞத்துவ சொரூபம்.

சிவத்தினது விவகாரத்தில் விவகார விசேஷம் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ சொரூபம்.

சக்தியினது சாமான்யம் ஞானம்.

சக்தியினது பகிரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷம் சற்குருஞானம்.

சக்தியினது பகிரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷம் சிவஞானம்.

சக்தியினது அந்தரங்கத்தில் பகிரங்கவிசேஷம் சாக்ஷிவிருத்தி ஞானம்.

சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷம் அகண்டாகார விருத்தி ஞானம்.

ஜீவனது சாமான்யம் சிதாபாசத்துவம்.

ஜீவனது யதார்த்த விசேஷம் வீய்ந்தசிதாபாசத்துவம்

ஜீவனது கற்பிதவிசேஷம் வியாத சிதாபாசத்துவம்.

இருட்சத்தியினது சாமான்யம் ஆவரணம்.

இருட்சத்தியினது யதார்த்த விசேஷம் சொரூபாவரணம்.

இருட்சத்தியினது கற்பித விஷேசம் விஷயாவரணம்.

மாயாசத்தியினது சாமான்யம் விருத்தி.

மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் கற்பிதவிசேஷம் தோன்று நாமரூபவிருத்தி.

மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் யதார்த்த விசேஷம் தோன்றாத நாமரூபவிருத்தி.

மாயாசத்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் யதார்த்த விசேஷம் அகவிருத்தி.

மாயாசத்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் கற்பித விசேஷம் இதவிருத்தி.

கன்மசத்தியினது சாமான்யம் போகம்.

கன்மசத்தியினது யதார்த்தவிசேஷம் சிவபோகம்

கன்மசத்தியினது கற்பிதவிசேஷம் விஷயபோகம்.

அநாதியே சிவத்திற்கும் மாயைக்கும் இடையில் ஆரோபகாரண மாகிய இருட்சத்தியின் வசத்தனான ஜீவனானவன் அவ்விருட்சத் தியினது யதார்த்த விசேஷபாகமாகிய சொரூபாவரணத்தினால் மறைபடுவதாகிய சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷ பாகமாகிய சச்சிதாநந்த சொரூபமானது மறைபட்டு, அவ்விருட்சத் தியினது கற்பித விசேஷ பாகமாகிய விஷயா வரணத்தினால் மறை படுவதாகிய மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் கற்பித விசேஷ பாகமாகிய தோன்று நாமரூப விருத்தியானது தோன்றலால், அவ்விருட் சத்தியினது யதார்த்த விசேஷபாகமாகிய சொரூபாவரணத்தினால் மறையாத சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்த விசேஷ பாகமாகிய அகஞ்சொரூபத்தை விடாதவனாயிருந்தும், விட்டவன்

போலும், அவ்விருட்சத்தியினது கற்பித விசேஷபாகமாகிய விஷயா வரணத்தினால் மறையாத மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் யதார்த்த விசேஷபாகமாகிய தோன்றாத நாமரூப விருத்தியை யடையாதவனா யிருந்தும், அடைந்தவன் போலுமாய் மாயாசக்தியினது கற்பித யதார்த்தத்தில் யதார்த்த விசேஷ பாகமாகிய நானென்னும், அக விருத்தியின் சம்பந்தத்தினாலும் மாயாசத்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் கற்பிதவிசேஷமாகிய அது இது என்னும் இகவிருத்தியின் சம்பந்தத் தினாலும், தேகாதிகளை யானென்றும் போகாதிகளை எனதென்றும் அகங்காரம் மமகாரங்களாகிய பந்தமுற்று, கன்மசத்தியினது கற்பித விசேஷபாகமாகிய விஷயபோகத்தையடைந்து, சிவத்தினது விவ காரத்தில் விவகார விசேஷபாகமாகிய கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ சொரூபமாகும். ஜீவனது கற்பித விசேஷபாகமாகிய வியாதசிதாபாசத்துவத்தை யுடைய வனாய் உழல்பவனுக்கு, சிவபுண்ணியத்தின் பயனாகிய இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் ஆகிய மேலான பக்குவம் வந்தகாலத்தில், திருவருட்சத்தியான பந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் இடையில் யதார்த்த காரணமாகிய தனது தெருட்சத்தியினது பேரருளின் மேலீட்டால் உபகரித்தருளவேண்டி; இருட்சத்தியினது சாமான்ய விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், அவ்விருட்சத்தியினது யதார்த்த விசேஷபாகத்தினால் மறைந்தும் மறையாமலும் இராநின்ற சிவத்தினது சாமான்ய பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்த விசேஷ விவகார விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், அவ்விருட்சத்தியின் கற்பித விசேஷபாகத்தினால் மறைந்தும் மறையாமலும் இராநின்ற மாயாசத்தியினது சாமான்ய கற்பிதத்தில் கற்பிதவிசேஷ யதார்த்த விசேஷ பாங்களின் லக்ஷணங்களையும், ஜீவன் சம்பந்தப்படும் மாயாசத்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் கற்பித விசேஷயதார்த்த விசேஷ பாகங்களின் லக்ஷணங்களையும் சிவத்தினது விவகாரத்தில் பரமார்த்த விசேஷ விவகார விசேஷபாகங்களின் சொரூபமாயிரா நின்ற ஜீவனது சாமான்ய யதார்த்த விசேஷ கற்பித விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், அச்சீவன் பந்தமோக்ஷ முற்ற காலங்களில் அடையும் கன்மசத்தியினது சாமான்ய யதார்த்த விசேஷ கற்பித விசேஷ பாகங்களின் லட்சணங்களையும் தெருட்சத்தியினது சாமான்ய பகிரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷ அந்தரங்க விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும் அந்தரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷ அந்தரங்க விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், பந்த மோக்ஷங்களின் லக்ஷணங்களையும், முன்னர்ச் சுருதியின் சிரவணவழித்தாய்த் தெரிவிக்கத் தெருட்சத்தியினது பகிரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷபாகமாகிய சற்குரு ஞானம் விளக்கமாயும், பின்னர் யுக்தியின் மனனவழித்தாய்த் தெரிவிக்கத்

தெருட்சத்தியினது பகிரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷபாகமாகிய சிவஞானம் விளக்கமாயும், பிரகாசித்தருளலும், முன்னர்த் தெருட்சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் பகிரங்க விஷேசபாகத்தினால் இருட்சத்தியினது யதார்த்த விஷேசபாகமானது நீங்கி தெருட்சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷ பாகத்தினால் சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷாம்சமாய் விளங்கும்படியான மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் கற்பித விசேஷபாகமாகிய தோன்று நாமரூபங்கள் இருட்சத்தியினது கற்பிதவிசேஷபாகமானது நீங்கிப் பேதமாய்த் தோன்றாமல் சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷபாகமாகிய மறைந்த சச்சிதாநந்த சொரூபம் விளங்கித் தோன்றலால் பின்னர்ச் சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்த விசேஷபாகமாகிய மறையாத அகஞ்சொரூபமே எப்போதும் தானாயிருந்தவனாகவும், மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் யதார்த்த விசேஷபாகமாகிய தோன்றாதவிருத்தியே எப்பொழுதுந்தானாயிராத வனாகவுமாய், தெருட்சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷ பாகமாகிய சாக்ஷிவிருத்தி ஞானப்பிரகாசத்தினாலும், அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷபாகமாகிய அகண்டாகாரவிருத்தி ஞானப்பிரகாசத் தினாலும், கூடஸ்த பிரமசொரூபத்தை யறிந்து அகங்கார மமகாரங் களை விட்டதாகிய மோஷமுற்று கன்மசத்தியினது யதார்த்த விசேஷபாகமாகிய சிவபோகத்தை யடைந்து, சிவத்தினது விவகாரத்தில் பரமார்த்த விசேஷபாகமாகிய சர்வஞ்ஞத்துவ சொரூபமாகும் ஜீவனது யதார்த்த விசேஷ பாகமாகிய வீய்ந்த சிதாபாசத்துவ முடையவனாய் அமைந்து விளங்குமவனை கன்மசத்தியினது சாமான்யத்தில் சுவாநுபவத்தின் நிதித்தியாசன வழித்தாய்ப் பிரதி பந்தமற வாக்கு மனாதீதமாகிய சிவத்தினது சாமான்ய சொரூபமாய்ச் செய்தருள ஞானதீக்ஷைசெய்து, நாமரூபத்துக் கிடமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தைக்கும், சச்சிதாநந்தத்துக் கிடமாகிய துரியாதீதவஸ்த்தைக்கும் நடுநின்ற அஞ்ஞானத்துக் கிடமாகிய சுழுத்திய வஸ்தையாற்றூங்கி, மாயைக்கிடமாகிய சொப்பனா வஸ்தையில் அதோ முகவிருத்தி கண்ணாய் விவகரிக்கும் ஜீவனுக்குத் தெருட்சத்தியினது சாமான்யதிருவருண் ஞானமாகிய ஊர்த்தமுக ஞானகண்ணாறியத் திருப்பி, ஞானத்துக்கிடமாகிய சகல கேவலமற்ற சுத்தாவஸ்தையில் விழிப்பித்தருளியும், சொரூபத்துக் கிடமாகிய துரியாவஸ்தையில் மூடவிருத்தியென்னும் இராகுவானது மறையாது மறைந்திருந்த மறைவை நீக்கிச் சொற்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஞானபாஸ்கரனானவன் சதோதயமாய் விளங்குவதையும், விருத்திமயமாய் நாமரூபத்தை நினைந்தும் நினைவற்ற சொரூபத்தை

மறந்தும் துன்பப்படும் ஜீவனுக்குப் பந்தத்தன்மைவரும் வழியையும், ஞானமயமாய்ச் சச்சிதாநந்தத்தை யறிந்தும் அறிவற்ற உலகத்தை யறியாமலும், இன்பமடையும் ஜீவனுக்கு மோக்ஷமடையும் வழியையும் காண்பித்தருளியும், பந்தவழியைக் கைகொள்ளாமலும், மோக்ஷவழியைக் கைவிடாமலும்,சதாநுசந்தானம் பண்ணிக் கொண்டு வரும்படியாய் மத்யகத ஞானோபதேசத்தினால், ஆட்கொண்டருளியபடியே பக்குவர்கள் ஆட்படுவார்களாயின் கந்தரனுபூதி. ''செம்மான்மகளைத் திருடுந்திருடன் பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான், சும்மாவிருசொல்லற வென்றலுமற், றம்மா பொருளொன்று மறிந்திலனே'' என்னுஞ் சகஜானுபூதி பெற்று முத்தர்களாய் வாழ்வார்கள். இதில் யாதொரு சம்சயமு மில்லை. சத்தியம்.

தத்துவவிசேஷார்த்தசங்கிரகம்
முற்றிற்று.

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.